

บทนำ

สองเรา

ณ ด้านหลังศาลเจ้ามหาเทพวานร

ท่ามกลางฝูงชนที่ยืนชมดอกไม้ไฟ เมธัสปรากฏกายขึ้นพร้อมกับกุมมือนูเลียโดยไม่มีใครทันสังเกต พวกเขายังสวมชุดยูคาตะและของประดับตามเดิม หากมีโชว์มีพลังเพิ่มขึ้น เขาคงนึกว่าเมื่อครู่แค่เพื่อไปเท่านั้น

จู่ๆ ระบบก็แจ้งว่า แคโรไลได้เลื่อนระดับถึง 600 ทำให้พันธสัญญาเชื่อมชีวิตถูกยกเลิกตามสัญญา

เมธัสได้แต่หวังว่าแวเมไฟร์สาวจะชอบใจ จากนั้นเขาก็มองต่างหูสีทองรูปจันทร์เสี้ยวของนูเลีย เพชรที่ประดับนั้นสะท้อนแสงจากดอกไม้ไฟดูระยิบระยับ ช่วยยืนยันว่าพวกจูกัดหนึ่งเขียนได้เป็นสัตว์อสูรติดตามนูเลียแล้วแน่นอน

“ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะคะ” หญิงสาวมองมาด้วยสีหน้างุนงง

เมธัสจึงอธิบายว่า หนึ่งนาที่โลกจริงเท่ากับหนึ่งปีในมิติลับ และเวลาสิบนาที่โลกจริงเท่ากับหนึ่งวันในเกม RWO พวกเขาอยู่ในรานิสเทียเบื้องหลังซึ่งใช้กฎเวลาแบบมิติลับครบสิบปีเลยใช้เวลาในโลกจริงสิบนาที่ นั่นเท่ากับว่าเวลาในโลก RWO เพิ่งผ่านไปหนึ่งวันตอนนี้จึงเป็นวันต่อมาแล้ว ส่วนที่สภาพรอบด้านคล้ายของเดิม เพราะงานเทศกาลที่ภูเขापญวามารจะจัดตามตารางเวลาเดิมตลอดเจ็ดวัน เมื่อวานเข้าไปตอนจุดพลุ วันนี้จึงออกมาตอนจุดพลุ

“ไม่ดีหรอกครับ จะได้ชมดอกไม้ไฟต่อไป” เมธัสยิ้มกว้าง

นูเลียยิ้มละไมพรางผงกศีรษะ “ค่ะ”

ลูเทียเห็นเมธัสหันไปชมดอกไม้ไฟก็กุมมือเขาด้วยความรู้สึกที่แตกต่างจากงานเทศกาลวันแรก ตอนนั้นกว่าเธอจะกล้ากุมมือเขาก็ต้องใช้เวลานานมาก ทว่าเวลานี้คล้ายเป็นเรื่องปกติจึงรู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก ที่แน่ใจคือ ตอนนี้เธอมีความสุขมากและอยากให้เวลาช่วงนี้ไม่มีวันจบลง

เพียงดอกไม้ไฟลูกสุดท้ายจางหายในท้องนภายามราตรี ลูเทียก็คลายมือ เธอเดินถอยห่างเล็กน้อย แล้วโบกมือลาชายหนุ่มที่พาเธอไปเที่ยวเล่นมานานแสนนานในรานิสเทียเบื้องหลัง ทว่าเวลาในเกม RWO กลับผ่านไปแค่ชั่วอึดใจ

“ไว้อีกกันใหม่ล่ะคะ” เธอเอ่ยคำลาด้วยความอาลัย

“ไว้อีกกันใหม่ครับ” เมธัสโบกมือลาลูเทีย พอเธอหายไปกับความมืด เขาก็ตรวจสอบสิ่งของติดตัว พบว่าตนเองไม่สามารถใช้กระเป๋าคาดเอาเจ้าสัวน้อยได้แล้ว

“เนื่องจากคุณเมธัสเป็นผู้มีวิวัฒนาการ” เสียงของผู้ดูแลรานิสเทียเบื้องหลังดังในศีรษะเมธัส “จึงใช้ที่เก็บของได้เพียงช่องเก็บของวิวัฒนาการครับ แต่ช่องในกระเป๋าสามารถให้พวกสัตว์อสูรเอาออกมาได้นะ”

‘อืม ยังงี้จะเรียกว่าสะดวกขึ้นหรือลำบากขึ้นดิ้นะ’

นอกจากนี้ภารกิจหลายอย่างยังคงเดิม เพียงแต่บางภารกิจมีของรางวัลเปลี่ยนไป อาทิ ภารกิจปลดระดับ 300 มีของรางวัลขึ้นมาเป็นเครื่องหมายคำถาม

ขณะนั้นเมธัสก็ได้ยินเสียงระบบแจ้งว่า เขาได้รับการกิจใหม่ชื่อว่า *ผู้แฉเวียนมิติ* เบื้องหลัง ต้องเข้าสู่มิติเบื้องหลังถัดไปภายในสิบวันของโลกจริง มิเช่นนั้นจะสูญเสียพลังทั้งหมดที่ได้มาจากรานิสเทียเบื้องหลัง

‘สิบวันโลกจริงนี่...นานไปไหม ผมจะไปอีกสองมิติเบื้องหลังภายในวันสองวันนี้แหละ’

เขาคิดอย่างมั่นใจ เพราะหากไม่รีบเร่งไขว่คว้าพลังใหม่นี้ไว้ก็โง่แล้ว

เรื่องวุ่นๆ ภายในบ้าน

ณ สวนหลังบ้านของเมธัส

เมธัสมองท้องฟ้ายามเย็นด้วยความรู้สึกเอือมระอาตนเอง เพราะตอนแรกตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะรีบหาทางไปยังมิติเบื้องหลังอย่างเต็มที่ แต่พอกลับถึงบ้าน ขณะที่คิดจะหาข้อมูล เขาเจอรูบี้และคิวบิมองมาด้วยดวงตาสุกใสแบบมีประกายวิ้งๆ เลยใจอ่อนเล่นกับพวกรูบี้ทั้งวัน

‘โอ้! แบบนี้ผมคงเป็นคนโง่สินะ แฮ่อ...’

“พี่คะ พวกเราไปเตรียมอาหารเย็นก่อนนะ” รูบี้ยิ้มละไม

“ไว้อีกแป๊บที่จะตามไป” เมธัสลูบศีรษะสาวน้อยอย่างอ่อนโยน

คิวบิมีสีหน้ามั่นใจ “เตรียมตัวกินสุดยอดอาหารที่พวกเราฝึกฝนมาได้เลยคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มลูบศีรษะคิวบิ แล้วทั้งสองก็หายตัวไปทันควัน

เมื่อสองสาวจากไป เมธัสค่อยเดินเตร่ไปในสวนหลังบ้าน ก็เห็นเมรันท้า แพร์สาว บ้าเงินทองของมีค่า กำลังบินรอบต้นไม้พร้อมตัดแต่งกิ่งไม้อย่างขยันขันแข็ง

“หือ มาทำงานนี้ด้วยรี”

เขาเห็นว่าเมรันท้าบ้าเงินจึงให้ไปทำงานเยาะๆ และบอกว่างานนั้นได้เงินขนาดนี้ งานนี้ได้เงินขนาดนั้น แพร์สาวก็ตาเป็นประกาย แล้วไปเกาะเกาะเซบาสเตียนเพื่อขอทำงานหาเงิน

“เสร็จแล้ว!” เมรันท้าร้องอย่างดีใจ เธอบินลงมาอย่างฉับไว แล้วเริ่มไล่ทำความสะอาดด้วยเวทมนตร์ หอบกิ่งไม้ไปปล่อยลงไปในถังขยะด้านข้าง จากนั้นก็บินไปยังหน้า

บ้านทันที

เมธัสเดินต่อไม่ก็สลิปก้าวก็ได้ยินเสียงหัวเราะของสองมนุษย์จักรกลนักแกะสลัก พอไปถึงต้นเสียงก็เห็นดรูปรูปสลักตามความชอบของสองพี่น้องที่ชวนให้หนักใจ ถึงมันจะเป็นงานอดิเรกที่ไม่ทำร้ายใคร แต่เขาก็ต้องรีบเดินจากไป เพราะมินเนกำลังบ่นอยากได้นายแบบตัวเป็นๆ ทำให้เขารอด ส่วนคุโรคาเงะที่เดินไปขอให้เจฟเฟอร์ทำรูปสลักคุโรโกะในชุดสาวน้อยมิโกะกลายเป็นนายแบบจำเริญโดยพลัน

‘ไปกินข้าวดีกว่า’

คิดแล้วเมธัสก็ใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายตนเองไปยังห้องครัว พบว่ารูบี้และคิวบากำลังทำอาหารอย่างสนุกสนาน เขาจึงไปนั่งรอที่โต๊ะกินข้าวพลางอ่านข้อมูลในกระดานข่าวสาร พบว่าช่วงนี้มีผู้พบสถาปัตยกรรมกลับหัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้การแข่งขันรุนแรงขึ้น

“มือเย็นเสร็จแล้วค่ะ” รูบี้บอกด้วยเสียงสดใสดังกังวาน

กลิ่นหอมของอาหารนานาชาติลอยฟุ้งไปทั่วห้องครัว ตอนนี้ห้องที่สมาชิกในบ้านเริ่มทยอยเข้ามานั่งล้อมโต๊ะสนทนากันอย่างเฮฮา

เจฟเฟอร์เข้ามามอบรูปสลักคุโรโกะขนาดเล็กให้เมธัส “นายท่าน นี่เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ที่ข้าทำให้ด้วยหัวใจ เชิญรับไปได้เลย”

“เอ่อ...” เมธัสกะพริบตาปริบๆ เพราะนึกไม่ถึงว่า เจฟเฟอร์จะแสดงความสนิสนมกับเขาด้วยวิธีนี้

คุโรโกะที่มานั่งตักจ้องอย่างสนใจ “เจ้านายไม่ชอบรูปสลักของฉันหรือเมีย?”

“ชอบสิ ชอบใจนะเจฟเฟอร์” เมธัสจำต้องรับไว้เพื่อรักษาน้ำใจของทั้งนักแกะสลักและนางแบบ

“โธ่ๆ นายท่านคะ โปรดรับของขวัญจากฉันไปด้วยสิคะ” มินเนเดินเข้ามายื่นรูปสลักเมธัสที่โดนชิโรคาเงะและคุโรคาเงะทำหน้าหวานเยิ้มกอดขาอยู่

“เอ่อ...” เมธัสต้องจนขยับมือไปรับไม่ไหว

“วัก! ยัยบ้า บอกแล้วให้เหมวอย่าเอาเข้าไปเป็นนายแบบอีก” คุโรคาเงะพุ่งไปบดขยี้รูปสลักหน้าอายทันควัน

“โธ่ๆๆ” มินเนไม่มีท่าทีโกรธ เธอถอยหลัง แล้วย่อตัวลงจัดวางรูปสลักคุโรคาเงะกอดก่ายกับชิโรคาเงะหรือเซบาสเตียนขนาดเท่าฝ่ามือจนเต็มพื้น “จงสัมผัสถึงความงามนี้ แล้วอย่าหลอกตัวเองว่าไม่ชอบหนุ่มอีกเลย”

“เฮ้ย! จะเอาเข้าไปเล่นด้วยทำไมพะ” เซบาสเตียนวิ่งไปทำลายฉับไว

“ผมบอกแล้วใช่ไหมว่า ไม่เอาออกกับเจ้าบ้าติดพื้น” ชีโรคาเงะพุ่งเข้าไปทำลายรูปสลักที่เหลือ

เมธัสเหนื่อยใจกับความป่วนของสมาชิกในบ้าน แต่ก็ต้องยิ้มให้บรรยาภาศ ครั้นเครื่องที่ยากจะหาที่ใดเหมือน

หลังจากทุกคนกินอาหารกันอิ่มหนำ ก็แยกย้ายไปทำงานอดิเรกหรือพักผ่อน แต่คงไม่มีใครพักผ่อนเร็วเท่ารูปปั้นคิวิที่ตั้งใจทำอาหารสุดฝีมือจนเหนื่อยและหลับคาเก้าอี้มาได้ครู่ใหญ่แล้ว

เมธัสใช้พลังจิตพาทั้งสองกลับไปยังห้องนอนของพวกเธอที่จัดอย่างเป็นระเบียบ มีตุ๊กตาสัตว์มากมายวางอยู่ตามชั้น ตามผนังแขวนรูปภาพที่เขาวาดให้รูปบี้และคิวิ หลังจากวางทั้งสองลงบนเตียง แล้วหายตัวออกมาอยู่น้ำห้อง ทันใดนั้นเขาพลันสัมผัสได้ถึงสายตาสองคู่ที่จับจ้อง พอหันไปก็เห็นเทเรซ่าและเฮเลนที่มีสีหน้าจริงจังถือถาดเค้กอยู่คนละถาด

“มีอะไรหรือ”

“เจ้านายชอบชิ้นนี้หรือชิ้นนั้นคะ” เทเรซ่าชูถาดเค้กของตนเองเช่นเดียวกับเฮเลน

“อืม...” เมธัสพินิจเค้กของทั้งสองที่เป็นแบบเดียวกัน จึงเดาว่าพวกเธอคงอยู่ในช่วงแข่งขัน หากมองด้วยทักษะขีดจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหก (เนตรทิพย์) เค้กของเทเรซ่ามีคุณภาพดีกว่าเล็กน้อย แต่ถ้ามองจากความตั้งใจ คงต้องให้ทั้งสองได้คะแนนเท่ากัน เขาจึงกินเค้กของพวกเธอด้วยสีหน้ามีความสุขแล้วค่อยชมเชย “อร่อยทั้งคู่ละ”

เทเรซ่าหัวเราะสะใจ “ฮิๆๆ ฉันบอกแล้วไงว่าเจ้านายเป็นพวกนิยมน้ำเชื่อม”

“ฉันรู้แล้ว” เฮเลนเดินคอตกลงบันไดไปอย่างเงิบงัน

ชายหนุ่มถึงกับอึ้ง “เทเรซ่า นี่เกี่ยวอะไรกับน้ำเชื่อม”

เทเรซ่าทำหน้าใสซื่อ “ก็เจ้านายเลือกสอง ไม่เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมแปลว่าพร้อมเหมาหมดไงคะ”

เมธัสคาดไม่ถึง “หา! รักษาหัวใจของพวกพ้องกลับถูกมองว่าจะสร้างฮาเริ่มหรือนี่ จู๊ป! เทเรซ่าเข้ามาจูบแก้มขวา แล้วก็เดินลงไปปลอบเฮเลนที่กำลังนั่งซิมอยู่ตรงนั้นได้

ชายหนุ่มรู้ตัวว่าแก้ไขคำตอบไม่ได้ จึงปลงตก และใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายไปยืนอยู่หน้าห้องทำงานชั้นล่าง ก็เห็นเฟรย่าและอารีน่ากำลังเขม่นกันอยู่ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นสองเทพสาวดูโกรธกันมากจึงรีบเข้าไปห้ามทัพถามถึงสาเหตุ

“ของชิ้นหนึ่งของฉันหายไป” อารีน่ามองเฟรย่า “แล้วมีแต่เฟรย่าเท่านั้นที่รู้ที่ซ่อน”

“ฉันไม่ได้ขโมยไป” เฟรย่าปฏิเสธอย่างจริงจัง

เมธัสดูออกว่าเพร่าไม่ได้โกหก “ของที่หายไปคืออะไรละ ผมจะได้ช่วยหา”

อาธิน่าที่หน้าแดงหลบสายตาชายหนุ่ม ขณะที่จะลองถามอีกครั้ง เขาก็ได้ยินเสียงของกลิ้งไปมา จึงลองมองเข้าไปในห้องนั่งเล่น ก็เห็นคุโรคาเงะในร่างแมวกำลังเล่นกับยกรทงสีดำดูเช็กซีตัวหนึ่ง เนตรทิพย์บอกว่าคับซี จมูกทิพย์แจ่มแจ้งว่ามีกลิ่นของอาธิน่าและคุโรโกะติดอยู่

‘อย่าบอกนะว่า...’

เมธัสใช้มือขวักจับไหล่อาธิน่า ก่อนจะชี้ไปยังคุโรคาเงะอย่างเพสียงใจ “ใช้สิ่งนั้นหรือเปล่า”

“ฮะ!” อาธิน่าที่หน้าแดงช่นยกมือปิดหน้าเมธัส ร่างกายเธอสั่นระริก “แก!!! ตาย!!!”

“แฉ่ว!!” คุโรคาเงะรีบคาบยกรทงกระโดดลอดหน้าต่างหนีออกนอกบ้านทันควัน

อาธิน่าวิ่งเข้าไปในห้อง แล้วหันไปมองเพื่อนสนิทย่างเสียใจ “ขอโทษนะเพร่า”

“ช่างเถอะ” เพร่าตามอาธิน่าไปช่วยไล่ล่าคุโรคาเงะที่หนีไปไกลแล้ว

เมื่อปิดคิตได้อีกหนึ่ง เมธัสจึงไปยังห้องทำงาน ตอนที่ผ่านห้องหนึ่งซึ่งเปิดประตูทิ้งไว้ เขาเห็นชิโรคาเงะในร่างมนุษย์ถูกตอกติดกับผนัง ก็ตกใจว่าใครกล้าหาญกันขนาดนี้ “ให้ผมช่วยไหม”

“อย่า! นี่คือการทวงไยของท่านชิโรคาเงะ” ชิโรคาเงะบอกอย่างจริงจัง

‘ดูอิท่าไหนว่าทวงไยพะ’ ชายหนุ่มไม่กล้าเข้าไปยุ่ง ได้แต่ส่ายหน้าให้ความคิดความอ่านเหนือจินตนาการของพวกสัตว์อสูร แล้วมุ่งตรงไปยังห้องทำงาน ก็เห็นคุโรโกะกำลังนอนทับกองหนังสือและเอกสารบนโต๊ะทำงาน พอไปนั่งเก้าอี้ แมวดำตัวน้อยก็ตื่นขึ้นมาส่งเสียงน่ารัก แล้วกระโดดมานั่งลงบนตักคลอเคลียเขา

“เมี้ยว! กะอยู่แล้วว่าเจ้านายจะต้องกลับมาทำงาน วันนี้เลยนอนรอทั้งวันเลย”

เมธัสลูบศีรษะคุโรโกะ “แอบไปเล่นชนในห้องอาธิน่ามาหรือเปล่า”

“เปล่า!” คุโรโกะกระโดดลงจากตัก แล้วเดินออกจากห้อง “ไม่อยากจะทวงเจ้านายทำงานแล้วละ เมี้ยว”

แม้จะพบพิรุณ แต่เมธัสไม่คิดคาดคั้น เพราะไอ้ที่กำลังถูกจับนั่งบนเก้าอี้ลึงห์ยันต์นอกบ้านก็สมควรรับเคราะห์

‘คิดได้ยังไงนะ คลั่งที่สาวจนถึงขั้นไปโมยชุดชั้นในของอาธิน่าออกมา อืม...แต่อาธิน่านิยมใส่สีดำห่อหุ้ม ทั้งที่คิดว่าใส่สีสีขาวซะอีก’

เชตเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับเคียวเซนโหละอย่างเอร็ดอร่อย บ่งบอกว่าลูกน้อง

ของเซบาสเตียนแล้วยังไปอีกหนึ่งแล้ว เธอขึ้นมานั่งตักเมธัส พลังทำหน้าที่ครุ่นคิด

“เจ้านายคะ แเซตเห็นคุโรโกะทำเรื่องประหลาดด้วยละ”

“ประหลาดยังงี้รี”

“ช่วงแรกก็ไปรื้อยกทรงคับเอ แล้วนอนกอดพร้อมบอกว่า วันไหนอะ พักหลังเปลี่ยนเป็นยกทรงคับใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แต่กลับบอกว่า ขอเอก็ยงดี แบบเศร้าๆ ด้วยคะเจ้านาย”

“หัตถ์เหวของผมหทำได้เร็วทันใจกว่าเยอะ” เมธัสคิดเล่นๆ พอนึกถึงจำอยู่หลังที่ได้รับการขยายสัดส่วน ถึงจะบ่นว่าปวดหลัง แต่เธอก็ไม่ยอมให้ลดขนาด ทว่าคุโรโกะไม่ได้ขอความช่วยเหลือ จึงสมควรนั่งเงียบไปก่อน

“เซตมีเรื่องรายงานเจ้านายอีกหนึ่งเรื่องคะ” ยานสาวมีสีหน้าสลด “วันนี้เซตผลอกินยานอวกาศที่จะต้องส่งให้ลิลลี่ไปสามลำ แเซตจะโดนเซบาสเตียนดุมัยคะ”

เซบาสเตียนที่มีเมรันท่านั่งอยู่บนไหล่ขวาเดินตรงมาด้วยท่าทางโกรจัด “นายท่าน! แเซตกินยานอวกาศของลิลลี่ไปทั้งหมดเลยขอรับ”

“แค่สามลำเองไม่ใช่หรอ”

พ่อบ้านหุ่นยนต์จ้องเซต “รุ่นที่ผลิตให้ท่านลิลลี่ พวกเราสามารถผลิตได้วันละสามลำ พอเธอกินสามลำต่อวัน นั่นเท่ากับว่ากินทั้งหมดเลยขอรับ”

“หา! กินเยอะขนาดนั้นเชียว” เมธัสปากอ้าตาค้าง

“เซตขอโทษ” ยานสาวเริ่มมีน้ำตาไหลอาบแก้ม “เซตเป็นเด็กไม่ดี”

“เฮ้อ...ขยายโรงงานเพิ่มแล้วกัน” เมธัสลูบศีรษะเซต “ต่อไปนี่อนุญาตให้กินแค่วันละหนึ่งลำนะ”

“คะ! แเซตขอบคุณมากๆ เลย”

“นายท่าน!!!” เซบาสเตียนมีสีหน้าไม่พอใจ

“เซบาสเตียนรู้จักเพลงหนอยลี ไหนๆ ก็รู้อยู่แล้วว่าจะต้องโดนกิน ก็สร้างยานอวกาศที่มีแต่โครงให้เซตกินไปเลย ไม่เสียเวลามากหรอก”

“จริงด้วย!!!” เซบาสเตียนมีสีหน้าคิดได้

“ใช่ๆ” แเซตผงกศีรษะเห็นด้วย

“นายท่าน!!! นั่นไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุเลยนะ” พ่อบ้านหุ่นยนต์ด้านเสียงแข็ง

“แล้วเซบาสเตียนต้องการอะไรละ ให้ไล่เซตออกไปหรอ” เมธัสถามตรงประเด็น

“เอ่อ...” พ่อบ้านหุ่นยนต์มีสีหน้าลำบากใจ

เซตลงจากตักเมธัส เดินไปจับมือเซบาสเตียนพร้อมก้มหน้า “ขอโทษนะ วันหลัง

เซตจะไม่ทำอีกแล้ว”

“ผมไม่เคยคิดเลยว่าเซบาสเตียนเป็นหุ่นยนต์แบบนี้” เมธัสเอ่ยกดดันหวังให้ปัญหาถูกแก้ไขแบบสบายๆ

“นายท่าน!!!” เซบาสเตียนนิ่งค้าง แล้วมีควันออกจากหู ก่อนจะหัวเราะแบบคนบ้าไปสักพัก ค่อยบ่นหน้าจริงจัง “ได้! เซตสมควรกินยานอวกาศเปล่าๆ วันละหนึ่งล้าขอรับ”

เมธัสเห็นแววตาของพ่อบ้านหุ่นยนต์เลื่อนลอยราวกับเสียสติ ขนาดโดนเซตดึงกระดุมโลหะบนเสื้อสูทมาก็ยังไม่รู้สึกตัวเลย ส่วนเมธันดำลูปศีรษะบลอใจเซบาสเตียนดูไปแล้วทางทั้งสองจะเข้ากันได้ดีเกินคาด แล้วเซตที่หน้าบานก็จูงมือเซบาสเตียนออกไปอย่างเงียบงัน เขาได้แต่หวังว่าทั้งหมดจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

‘เอละ คงถึงเวลาตรวจงาน...เอ๊ะ!’

จู่ๆ ออโรราที่ยิ้มหวานแต่ดูเย็นชาก็เดินเข้ามาในห้องทำงาน แล้วนั่งไขว่ห้างบนโต๊ะ หากเธอสวมเสื้อผ้าปกตึงไม่เท่าไร แต่นี่กลับสวมกิ๊ฟัสขาวขลิบทองซึ่งผ่าข้างสูง แถมช่วงอกยังเปิดกว้างอวดเนินอกขาวผ่อง

“มีอะไรหรือ”

“เมธัสใจร้าย! ตั้งแต่พาพวกฉันมาที่นี่ก็ให้อยู่แต่ในบ้านหลังเล็กๆ” ออโรราทำหน้าเศร้า

“ผมว่าไม่เลืกันะ”

“ไม่ให้สวมเสื้อผ้าตึงๆ”

“แล้วที่สวมอยู่ไม่ใช่เสื้อผ้าตึงๆ เหนอ”

“บังคับให้สวมแต่เสื้อผ้าวาบหวม” ออโรราทำหน้าเอียงอาย ยกมือซ้ายปิดขาอ่อน มือขวาปิดตรงหน้าอก

“จำได้ว่าชุดแบบนี้ผมไม่ได้ออกแบบนะ”

“ห้องนอนก็เล็กแสนเล็ก” หญิงสาวหันหน้าหนี

เมธัสยิ้มเจื่อน “คฤหาสน์หลังข้างๆ ใหญ่กว่าของผมอีก มันเล็กตรงไหนหนอ”

“ไม่ให้ออกไปเดินเล่นในโลกภายนอกเลย”

“แล้วระดับทักษะเท่าไรแล้วล่ะ”

“ฉันเก่งขึ้นเยอะแล้วค่ะ” ออโรราสีหน้าน่าสนใจ

วืง! เนตรทิพย์แจกแจกศักยภาพของออโรราโดยเทียบเป็นค่าวิวัฒนาการ ออโรรา มีวิวัฒนาการขั้นหนึ่งสำหรับทวีปรานิสเทีย วิวัฒนาการขั้นสิบห้าสำหรับทวีปฟินสาลี และ

วิวัฒนาการขึ้นสามสำหรับทวีปมาฟูเนีย

เมธัส่ายหน้า “ไม่รอดหรอก อยู่ที่นี่ต่อเถอะ”

“ไม่! วินดี้ โซฮาร์ วิคตอเรีย คาริน่า และโรซันก็อยากออกไปเดินเที่ยวเล่นเหมือนกันละ”

ตอนที่กลับมา เมธัสลองให้พวกออโรราถือคริสตัลไวโอลินเล่นๆ เพื่อจะซึมซับมันได้ แต่กลับไม่มีผลใดทั้งสิ้น ซึ่งน่าจะเป็นเพราะคริสตัลไวโอลินช่วยให้เกิดวิวัฒนาการในรานิสเทียเบื้องหลังเท่านั้น

“ผมว่าพวกလာร์ฝึกฝนกันอีกหน่อยหนึ่งแล้วกันนะ ไว้เก่งอีกนิดแล้วผมจะพาไปเที่ยวมากกว่าเมืองแรกเริ่ม”

“จริงๆ นะ”

“จริงสิ”

“แต่แฟนร่อมชอบโกหกนี่นา”

“บอกก็จริงแล้วว่าให้เรียกผมเมธัสหรือเมก็ได้ออยู่ข้างนอกห้ามเรียกผมว่าแฟนร่อมและพูดเรื่องมิดินาเดียเด็ดขาด”

“กระซิกๆๆ จันมันหญิงโง่ที่เผลอตามผู้ชายเจ้าชู้มาอยู่กินเลยต้องเป็นฝ่ายโดนดูแบบนี้” ออโรราร้องไห้

“เลิกเล่นเถอะน่า” เมธัสลุกขึ้นมาสวมกอดออโรราอย่างอ่อนโยน “ฝันร้ายเรื่องเดิมๆ อีกแล้วใช่ไหม”

“ถ้าตอบว่าใช่แล้วจะใจดีด้วยหรอคะ” หญิงสาวมองชายหนุ่มอย่างอดอ้อน

“คงไม่ใจดีพาออกไปเดินเล่น” เมธัสผล่ออก แล้วลูบศีรษะออโรรา “แต่คงใจดีเดินเที่ยวเล่นในเขตบ้านด้วยกันสักพัก”

“แล้วคนอื่นๆ ละคะ”

เมธัสยิ้มช้า “ให้ยืนรออยู่ข้างนอกไม่ใช่หรอ แถมเตรียมของเสร็จแล้วด้วยนี่นา”

“หลอกเมธัสไม่ได้เลยจริงๆ แฮะ” ออโรรมีสีหน้าคร่งยิ้มครึ่งบึ้ง

หลังจากนั้นเมธัสก็ไปปิกนิกนอนดูดาวกับพวกออโรรา กว่าเจต้อันแต่ละคนไปนอนและกลับเข้าห้องทำงานได้ก็เข้าพอดิบพอดี ซึ่งเกือบจะถึงเวลาตื่นนอนของเด็กดีแบบรูบี้และคิวบิที่พอล้างหน้าเสร็จก็จะมาเยี่ยมเขาแบบเมื่อก่อน

เมธัสนั่งจิบชาที่เซบาสเตียนชงให้อยู่ในห้องทำงาน เขาคิดจะออกไปส่งสร้างยานให้ลิลลี่ แต่คุโรโกะในร่างลูกแมวดำตัวน้อยเข้ามาเสียดก่อน แล้วกระโดดขึ้นมานั่งบนตัก ก่อนจะเปลี่ยนไปอยู่ในร่างเด็กสาว เธอเล่าเรื่องชุดชั้นในของอาชิน่า บอกว่าจะไม่ทำอีกแล้ว ด้วยสีหน้าเศร้าๆ และขอร้องว่าอย่าบอกเรื่องนี้กับอาชิน่า

คุโรโกะที่หน้าตาคลอغمหันมองหน้าอกของตนเองพลางพึมพำ “ทำไปก็ไม่เห็นจะดีขึ้นเลย...”

เมธัสใช้เนตรทิพย์พบว่า ที่หน้าตาคุณสมบัติของคุโรโกะมีเครื่องหมาย ??? ชุดหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นพิษที่คุโรคาเงะใช้ จึงลองใช้ทักษะอัจฉริยะแท้จริง (หัตถ์หเวะ) จับร่างกายเธอ ทว่ากลับไม่สามารถแก้ไขอันใด พอลองเพิ่มพลังปราณลงไปแต่ที่ ??? มันก็แปรเปลี่ยนเป็นคำว่า *ยาคำสาปออกกระดาน* จึงรีบใช้หัตถ์หเวะสล่ายพิษนั้นทันที

ออยู่ๆ คุโรโกะก็โตขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นสาวสวยหุ่นดียิ่งกว่าพวกเทเรซา เสื้อผ้าที่เคยพอดีจึงไม่ต่างจากชุดนอน

พริบตานั่น สองแมวหนุ่มก็วิ่งเข้ามา แล้วยืนตาค้างอยู่ที่หน้าประตู

“ต้องไปหายาพิษใหม่แล้วเมี้ยว!” คุโรคาเงะวิ่งไปมาอย่างร้อนรน

“โปรดแต่งงานกับผมด้วยเถอะ เจ้าหญิง” ชิโรคาเงะเข้ามาใกล้ด้วยแววตาเปี่ยมความรัก

คุโรโกะหันไปยิ้มยินดี ก่อนจะแลบลิ้นใส่ “ฝันไปเถอะ”

“งะ!” ชิโรคาเงะตัวแข็งที่ออรากับรูปปั้น

“ท่านพี่แบบเมื่อก่อนกลับมาแล้ว พี่สาวแสนเย็นชาไม่เจตากับน้องชาย แถมยังชอบเกลียดพวกแมวหนุ่ม” คุโรคาเงะเดินพละนบนพื้นพร้อมกุมหน้า “ไม่อยากเจอพี่สาวแบบนั้นเลย เมี้ยว!!!”

“ซิ!” คุโรโกะพุ่งไปสกัดจุดสองแมวหนุ่ม แล้วโยนให้ลูกน้องเซบาสเตียนสองคนที่กำลังทำความสะอาดบ้านช่วงเช้า “เอาพวกชอบโวยวายรบกวนเจ้านายพวกนี้ไปขังซะ ห้ามให้พวกมันหลุดออกมาตลอดกาลล่ะ”

ลูกน้องที่เข้มงวดไม่แพ้เซบาสเตียนอุ้มสองแมวหนุ่มที่น้ำตาไหลเป็นสายธารไปทันที

“ไม่ทำเกินไปเธอ” เมธัสสงสารสองแมวหนุ่ม “อย่างน้อยชิโรคาเงะก็ดูจริงใจนะ”

“เมี้ยว” คุโรโกะหันมาทำหน้าอ้อน “เมื่อถึงความทรงจำของฉันกลับมา เลยจำได้ว่าตอนที่เจ้านั้นรู้ว่าฉันกลับเป็นเด็ก ดันเมินเฉยฉันตั้งหนึ่งนาที่ ถึงจะบอกทีหลังว่ารับได้ แต่การใช้เวลาตัดสินใจนานถึงหนึ่งนาที่กับฉันที่เศร้ามากๆ คือสาเหตุที่ฉันตรอมใจตายเลย

นะคะเจ้านาย”

ในเมื่อเป็นเรื่องส่วนตัว เมธัสก็ไม่อยากยุ่งมากนัก

คุโรโกะเยื้องย่างไปหาเมธัสอย่างแซ่บซ้อย แล้วนั่งลงที่พื้นด้านขวาเพื่อก้มกราบ
อย่างงดงาม

“ขอขอบคุณเจ้านายที่ช่วยดูแลฉันที่สูญเสียความทรงจำ และขอฝากตัวอีกครั้งค่ะ”

เมธัสนิ่งค้าง เพราะลูกแมวดำตัวน้อยได้เติบโตเป็นแมวสาวแล้วจริงๆ

คุโรโกะเงยหน้าขึ้นมายิ้มหวาน “ฉันมีความทรงจำทั้งสองช่วง เจ้านายต้องการฉัน
แบบไหนคะ”

“เป็นแบบที่คุโรโกะสบายใจเถอะ”

“คิดแล้วเชื่อว่าเจ้านายต้องพูดแบบนี้” คุโรโกะยิ้มละไมพร้อมลุกขึ้น ก่อนจะจับ
เสื้อที่เกือบหลุดเพราะผ้ารัดเอวเริ่มคลาย “ฉันไปหาเสื้อตัวใหม่ก่อนนะคะ”

เมื่อแมวสาวเดินจากไป เมธัสจึงจิบชาต่อ ทว่ามันเย็นเสียแล้ว เลยใช้พลังปรารถนา
อุ่นก่อนจะดื่มจนหมดแก้ว เพียงวางแก้วลงบนโต๊ะ รูบี้และคิวิบีที่ยิ้มสดใสเรียกพี่จ๋าหรือ
ท่านพี่ก็เดินเข้ามาในห้องทำงานพอดีพอดี

เมธัสรู้แล้วว่าถ้ายังอยู่บ้านตามปกติต้องไม่ได้ทำงานทำการเป็นแน่ เพราะนี่เป็น
เหมือนวัฏจักรที่ไม่มีวันจบสิ้น จึงตัดสินใจหางานออกจากบ้าน เพื่อเข้าห้องพิเศษไปทำงาน
ให้เสร็จเสียที

ขณะที่อยู่ในห้องพิเศษ รูบี้และคิวิบีซึ่งติดตามมาด้วยนั่งเล่นอยู่ด้านข้างเมธัส
และคอยชวนเขาเล่นเป็นระยะ ทุกครั้งที่ชายหนุ่มเห็นหน้าพวกเธอ เขาเหมือนจะคิดถึงใคร
บางคน แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก อีกทั้งไม่รู้ว่เคยเจอคนคนนั้นในชีวิตจริงหรือในเกม

ที่มันใจคือ ข้อมูลหน้าตารูบี้และคิวิบีตรงกับข้อมูลสาวที่มีหน้าที่ดูแลเกาะเริ่มต้น
เขายังไม่เคยเจอเธอคนนั้นสักครั้งในชีวิตจริง ทว่าช่วงนี้อาจโหมงานมากจึงเลอะเลือน
ผนวกกับความเป็นยอดมนุษย์ อาจทำให้จิตใจไม่ได้พักผ่อน เพราะหลับแค่หนึ่งวินาทีก็
ตื่นแล้ว

ผลจากการค้นข้อมูลย้อนหลังไปหลายปีในเกม เขาเจอเรื่องแปลกเรื่องหนึ่งคือ
เจ้าหญิงสัตว์อสูรของทิศเหนือ ทิศตะวันออก และทิศใต้ล้วนโดนลอบโจมตี ถึงในข่าวจะ
บอกว่าปลอดภัย ทว่าการที่เจ้าหญิงวาร์เป็นตัวปลอมย่อมหมายความว่า สองเจ้าหญิงใน
ข่าวก็ต้องเป็นตัวปลอมเช่นเดียวกัน ในทางตรงกันข้าม เจ้าหญิงอสูรกลับไม่มีข่าวประทุษ

นี้ คิดในแง่บวกคือ เธออยู่ในที่ที่แข็งแกร่งมากๆ จึงไม่ถูกลอบโจมตี หากคิดในแง่ร้ายคือ สัตว์อสูรเผ่าอสูรร่วมมือกับพวกผู้ซุกใญ่

เมื่อสงสัย เมรัชก็หยิบหน้ากากปีแอร์ออกมาสวม “กลับ...”

“ไปด้วย” รูบี้และคิวิกอดชายหนุ่มแน่น

เมรัชมองรูบี้ เธอเป็นนางผู้พิทักษ์ มีความสามารถปกป้องตนเอง ย่อมสมควรพา

ไปด้วย ส่วนคิวิกิ เพราะเธอจ้องมองมาอย่างขุ่นเคือง จึงสมควรพาไปด้วยเช่นกัน

เมื่อตัดสินใจได้เช่นนั้น เขาก็พาทั้งสองออกเดินทางในบัดดล

2

พีธห้าสัปดาห์

ขณะที่พวกเราไปทำภารกิจในโลกตามจุดต่างๆ เมธัส รูบี้ และคิวิกิเดินทางสู่ทิศใต้

ในวันนี้พวกเมธัสผ่านเมืองขนาดเล็กที่มีรีสอร์ทเลื่องชื่อของวานิสเทียตะวันตก สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่บนเนินเขาที่มีทะเลสาบขนาดใหญ่อยู่กึ่งกลาง จึงสร้างอาคารอยู่บนเนินเป็นจุดๆ ผู้เข้ามาพักผ่อนล้วนกลับไปชื่นชมว่าดีเลิศนักหนา

หากเป็นกาลก่อน เมธัสคงเดินผ่าน แต่ตอนนี้เขามีทักษะชีวิตจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหก (สัมผัสทิพย์) ที่ช่วยให้มองเห็นโครงสร้างต่างๆ ในรัศมีหนึ่งร้อยเมตร ทุกย่างก้าวพบว่าใต้ดินมีสิ่งผิดปกติ ลึกลงไปทุกๆ สี่สิบเมตร มีชั้นดินที่มีพลังปราณธาตุลุ่มอัดแน่นเป็นแผ่นราวกับต้องการปิดกั้นบางอย่าง

ความสงสัยต่างๆ ส่งผลให้เมธัสอยากลองลงไปตรวจสอบสักครั้ง

“นายท่าน” เสียงมาคาตะดังขึ้นในศีรษะ “ข้าเพิ่งจดจำได้ว่าเคยมาส่งของที่นั่นเมื่อหลายปีก่อน”

หากที่นี้เป็นรังของกลุ่มผู้ซุกใยม การที่เมธัสอยู่ในโคมหน้าปิแอร์ย่อมหมายความว่าเขาพาตนเอง รูบี้ และคิวิกิเข้าสู่สถานที่อันตรายถึงชีวิต นับว่าโชคดีที่รูบี้และคิวิกิอยู่ในแหวนผนึกวิญญาณข้ามมิติ ความกังวลนี้จึงหมดไป

เมธัสตรงสู่อาคารขนาดเล็กหลังหนึ่งซึ่งเป็นจุดเลือกที่จะเข้าห้องว่างใด ตรงเคาน์เตอร์ไม่มีหญิงวัยสี่สิบเศษนั่งมองมาด้วยสายตาดกใจแวบหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มเย้มไมตรี พอเขาขอเข้าห้องเพื่อวาดภาพ เธอก็เสนอให้พักฟรีโดยอ้างว่า ขอเพียงเขาขายรูปภาพ

ของที่นี่ก็เป็นการช่วยโฆษณาให้แล้ว จากนั้นจึงพาไปยังห้องพักหุหุหุ

หลังจากชายหนุ่มเข้าห้องพัก ก็พบว่ามီးคูรักหลายคู่เดินผ่านไปมานอกห้องตลอด จึงเปิดประตูไปแขวนป้ายห้ามรบกวน แล้วลอบฟังมองคูรักเหล่านั้น เนตรทิพย์บอกว่า พวกนี้มีวิวัฒนาการขึ้นสิบถึงยี่สิบทั้งทวีปรานิสเทีย ทวีปฟินสาลี และทวีปมาพูเนีย พวกมันจึงมิใช่ผู้เล่นชนชั้นสามัญ ส่วนที่เดินผ่านไปมาคงหวังตรวจสอบว่า บีแอร์มาที่นี่ทำไม

เมธัสจึงกลับไปเปิดหน้าต่าง ก่อนจะเริ่มวาดรูปสถานที่แห่งนี้อย่างจริงจัง แต่แกลังไม่พอใจในผลงาน พอวาดเสร็จก็ฉีกทิ้งไปเรื่อยๆ กระทั่งตะวันตกดินค่อยปิดหน้าต่างล้มตัวลงนอนบนเตียงนุ่มพลาเงใช้สัมผัสทิพย์ พบว่าพวกที่เดินอยู่ด้านนอกคงหลงกลการแสดงละครสมจริง จึงมีคนน้อยลง เหลือเพียงสองคนที่มาตั้งเต็นท์เหมือนพวกคูรักที่มาค้างแรมแบบประหยัด

‘ไม่ยอมปล่อยให้ง่ายๆ เลยแฮะ’

บัดนี้เมธัสใช้ชีวิตจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหก (จิตทิพย์) ถอดวิญญาณออกมามองรอบด้าน พบว่ามีสัตว์อสูรผิวดนหนึ่งบินตรงมายังห้องเขา ตอนนี้น้ำกำลังเจาะรูขนาดเล็กที่บานหน้าต่างไม้

หากจดจำไม่ผิด นี่เป็นผิวดนตัวแรกที่ขอเพียงถูกต่อยครั้งหนึ่งจะซาและเคลื่อนไหวไม่ได้พักใหญ่ ทว่าเขาก็มีทักษะอัจฉริยะแท้จริง (ยอดมนุษย์) คงหลับไม่เกินหนึ่งวินาทีเช่นเดิม หรือจะใช้ทักษะอัจฉริยะแท้จริง (หัตถ์เหวะ) รักษาก็ยังได้ แต่ในเมื่อศัตรูจงใจไม่ฆ่าก็สมควรปล่อยให้พวกมันจบไปสักครั้ง

เมธัสกลับเข้าร่าง แล้วเสริมนอนตามเดิม ปล่อยให้ผิวดนตื้นแขนซ้ายเต็มๆ เมื่อมันตายไป เขาก็ใช้หัตถ์เหวะทำให้ตนเองมีอาการคล้ายถูกผิวดนตัวตื้นตามข้อมูลที่เคยอ่านมา

ผ่านไปไม่ถึงสามวินาที สองคนที่ปลอมเป็นคูรักนอนในเต็นท์ก็เดินออกมา แต่ก่อนจะมาถึงหน้าต่าง กลับมีสัตว์อสูรจินจาพยัคฆ์สองตนกระโดดมาเปิดหน้าต่าง แล้วพุ่งเข้ามาในห้อง พาดฝ่ามือใส่หน้าอกของเมธัสอย่างดูดน ทว่ามือทั้งสองข้างล้วนชะงักค้างเมื่ออยู่ห่างจากร่างเขาหนึ่งเซนติเมตร

สองจินจาพยัคฆ์หันไปผองคีรีชะ สองคนที่ปลอมเป็นคูรักก็ทะยานเข้ามาในห้อง ก่อนจะปิดหน้าต่าง แล้วชี้มือชี้ไม้ไม่กี่ครั้ง จินจาพยัคฆ์ทั้งสองก็หัวปักเมธัสออกจากห้องไปยังทางลับแห่งหนึ่งที่ลงสู่ใต้ดิน

ขณะที่ลงด้านล่าง เมธัสสัมผัสได้ถึงม่านพลังปราณธาตุลมขวางกั้นทุกสี่สิบเมตร พอลงมาได้สักหนึ่งกิโลเมตร ก็พบถ้ำขนาดใหญ่ ใจกลางมีรูปปั้นพยัคฆ์ขาวสูงประมาณห้าสิบเมตร

“ฆ่ามันลงเลยให้แก่รูปปั้นซะ” ผู้เล่นชายออกคำสั่งอย่างเย็นชา “รูปปั้นจะได้ดูความดีของเจ้านี้เพื่อเพิ่มความสามารถโดยรวม ยามกำเนิดจะได้มีความสามารถในระดับสูง”

“ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าปิแอร์จะอ่อนแอถึงเพียงนี้” ผู้เล่นหญิงเย้ยหยัน

เมธัสรอจังหวะที่สองนินจาพยัคฆ์เงื้อมมือที่ว่างเตรียมฟาดศีรษะเขา ยกปลายเท้าขวาขึ้นเล็กน้อยกระพือพื้นสี่ครั้งเพื่อใช้กระบวนยุทธ์ราชันโจร (สร้างร่างมายาจริง) ช่วงต้นให้ล่องหนไปอยู่ด้านหลังศัตรู แล้วค่อยเผยโฉมให้มิไบหน้าแตกต่างกัน

ตูม! เหล่าศัตรูไม่ทันทำอะไรทั้งสิ้น ต่างก็โดนโจมตีจากด้านหลังในจังหวะเดียวกัน

ฮา! สองสัตว์อสูรตกเป็นเหยื่อสัตว์อสูรลอยเข้ามาในนาฬิกาที่ข้อมือซ้าย ส่วนผู้เล่นทั้งสองที่ยืนอยู่ด้านหลังตั้งแขนขึ้นมากันไว้ได้โดยที่ยังไม่ตาย แต่ที่รอดมิใช่เพราะฝีมือ ทว่าเมธัสจงใจปล่อยให้พวกนั้นได้ข้อมูลเท็จ

“พวกแกเป็นใคร” สองผู้เล่นหันมองไปมาอย่างเคร่งเครียด

“พวกเราแค่กลุ่มต่อต้านกลุ่มผู้ชกโย” เมธัสพูดผ่านพลังปราณให้ไปดังในร่างแยกหนึ่ง ก่อนจะลงมือให้สร้างแยกพุ่งเข้าไปสังหารทั้งสอง

“คิดว่าคุณจะยอมตายง่ายๆ หรือ!” ผู้เล่นชายตวาดดังก้อง

ตูม!! สองผู้เล่นปลงพลังปราณถึงขีดสุดจนน่าพร่นพรึง ก่อนจะพูดโดยไร้เสียง แต่เมธัสอ่านริมฝีปากผ่านสัมผัสทิพย์ได้ว่า ถูกพวกข้าที่เป็นระดับขุนพลสวรรค์มากไปแล้ว

จึก! สองขุนพลสวรรค์ต่างสิ้นชีพทันที โดยยังไม่ทันทำอะไรทั้งสิ้นนอกจากแหกปาก แม้ร่างแยกจะมีพลังโจมตีพื้นฐาน แต่ก็สูงถึงหนึ่งพันล้าน ต่อให้ศัตรูเก่งกว่านี้ อีกเท่าตัวก็คงไม่พินตายเช่นเดิม

ตูบๆ! สิ่งของหล่นเกลื่อนกลาดบนพื้น ในจำนวนนั้นมีแหวนสองวงลอยเข้ามาในแหวนทดสอบของเมธัส ทำให้แหวนทดสอบช่วยคืนชีพได้ถึงห้าครั้ง โดยมีธาตุไฟ ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุน้ำแข็ง และธาตุมายา

เมื่อกำจัดพวกมันสำเร็จ เมธัสก็ลืมหันจ้องรูปปั้นพยัคฆ์ขาว พอเนตรทิพย์ทำงานจึงเห็นว่ารูปปั้นเรืองแสงสีเขียวออกมาอยู่เบื้องๆ ทำให้เกิดม่านพลังปราณธาตุลมขวางกั้น

ส่วนหน้าต่างคุณสมบัติมีข้อมูลว่า พยัคฆ์ขาว (รอกการจู้ติ) พลังชีวิต 20,000 ล้าน พลังปราณ 15,000 ล้าน (มีวิวัฒนาการขั้นเจ็ดสิบห้า สำหรับทวีปรานิสเทีย) หากทำลายรูปปั้นสามารถหยุดยั้งพิธีกรรมนี้ได้ แต่พยัคฆ์ขาวที่ออกมาจากช่วงรอกการจู้ติจะมีพลังสูงกว่าเดิม (วิวัฒนาการขั้นเก้าสิบห้า สำหรับทวีปรานิสเทีย) หากผู้เล่นแพ้จะสูญเสียระดับ 50%

“แค่เก้าสิบห้า” เมธัสยิ้มพลางใช้ร่างแยกทำลายรูปปั้นพยัคฆ์ขาวทันที

วูบ! ทันใดนั้นเขาก็เข้าไปในโลกแห่งสายลมที่ไม่มีสิ่งใด นอกจากเมฆและท้องฟ้า ยามราตรีที่มีแสงจันทร์สุกสกาว

“พยัคฆ์ขาว!!!” พยัคฆ์ขาวคำรามพร้อมพุ่งลงมาจากดวงจันทร์ด้วยความเร็วสูง

‘มันคำรามด้วยการบอชื่อตนเองเนี่ยนะ...’ เมธัสถิ่งนิตๆ ทว่าเขาก็ยังง้างหมัดขวาไปด้านหลัง

ฟ้าว!! ชายหนุ่มต๋อยไปยิ่งเบื้องบนด้วยกระบวนยุทธ์จอมคอนอหังการซึ่งจะทำให้พลังโจมตีเพิ่มขึ้น 100 เท่า ดังนั้นพยัคฆ์ขาวที่แก่งขึ้นเล็กน้อยน่าจะตายภายในการโจมตีเพียงครั้งเดียว ทว่าเพื่อความไม่ประมาท เขาจึงผสมธาตุเพลิงเข้าไปเพื่อกดดันธาตุลม ทำให้พลังทำลายเพิ่มขึ้นไปอีกชั้น

ฮูม!!! ท่ออค์คิพุ่งออกจากมือขวาไปครอบร่างพยัคฆ์ขาว

“พยัคฆ์ขาว!!” พยัคฆ์ขาวร้องลั่นก่อนที่ร่างจะแตกสลายหายไป

ทันใดนั้นเสียงจากระบบก็แจ้งว่า เมธัสทำการกิจระดับตำนาน ยับยั้งการจู้ติพยัคฆ์ขาว สำเร็จ จึงได้รับรางวัลสองอย่างซึ่งบังเกิดขึ้นเมื่อนำอย่างนับพลัน หนึ่งคือ ตำราปกลีขาว อีกหนึ่งคือ ตุ๊กตาพยัคฆ์ขาว

ตำราชื่อ พยัคฆ์ขาว อ่านได้หนึ่งหมื่นครั้ง (ผู้อ่านแล้วจะอ่านซ้ำไม่ได้) ส่วนตุ๊กตาพยัคฆ์ขาวได้เปิดภารกิจระดับตำนานชื่อ สะสมตุ๊กตาห้าสัตว์เทพ

จู่ๆ ป้ายพาหนะของดาร์ก มาของเมธัส ก็ลอยออกมาดูตุ๊กตาพยัคฆ์ขาวเข้าไป ทำให้ป้ายสีเงินเปลี่ยนเป็นสีทอง ระบบแจ้งว่า ดาร์กมีวิวัฒนาการกลายเป็นพยัคฆ์ขาว และบอกว่าถ้าสะสมครบอีกสี่จะได้รับวิวัฒนาการขั้นสุดยอด

แวบ! เมธัสกลับมายืนอยู่ในถ้ำเช่นเดิม พบว่ารูปปั้นพยัคฆ์ขาวได้กลับมาตั้งอยู่ที่เดิมแล้ว ทว่าไม่มีแสงเรืองรอง และอยู่ในช่วงนบถอยหลังหนึ่งปีโลกจริงจึงจะเปิดภารกิจใหม่ได้ อีกทั้งบอกว่ายังเหลือรูปปั้นอีกสี่ชิ้นที่ยังอยู่ในช่วงรอกการจู้ติ

‘งานยังไม่จบแฮะ’ เมธัสต้องหาทางยับยั้งแผนชั่วของพวกผู้ชักใย

ปริบตานั่น พลังปราณแข็งแกร่งล้ำไม่แพ้สองขุนพลสวรรค์ที่ตายไปก่อนหน้านี้หลาย-

สิบซุ่มก็พุ่งลงมายังเบื้องล่าง เมธัสจึงรีบนอนอยู่บนพื้น ปล่อยให้ร่างแยกทั้งสี่ไปยืนรอผู้มาเยือน

“พวกแกเป็นใคร” บุรุษผู้หนึ่งที่ลงมาก่อนใครเอ่ยเสียงเข้ม ส่วนพวกพ้องที่เหลือเริ่มกระจายกำลังอย่างคล่องแคล่วเพื่อสร้างค่ายกล

เมธัสใช้เสียงผ่านร่างแยก ส่วนตนเองแก้มองสบตอ

“พวกเราแค่กลุ่มต่อต้านกลุ่มผู้ชักใย”

พี่ว!! ร่างแยกทั้งสี่พุ่งไปปะทะกับศัตรูฉับพลัน ถึงพวกมันจะแข็งแกร่ง แต่นั่นหมายถึงตอนที่เขายังไม่เข้ารานิสเทียเบื้องหลัง ให้เปรียบเทียบง่าย ๆ คือ ก่อนจะเข้าไปในนั้น ถ้าเขาทุ้มสุดตัวใช้ทุกทักษะน่าจะมีพลังเท่ากับวิวัฒนาการขั้นยี่สิบ ส่วนศัตรูล้วนมีพลังเท่ากับวิวัฒนาการขั้นสามสิบ ดังนั้นพวกมันที่เจอร่างแยกซึ่งมีพลังวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อยจึงคล้ายเด็กที่คิดต่อกรกับผู้ใหญ่

กึ๊งๆๆ! เสียงสิ่งของตกลงมาจากเหล่าผู้ชักใยระดับขุนพลสวรรค์ดังมีขาดสาย

‘แหม ผมนี่ช่างโชคดีจริงๆ ที่มีคนมาประเคนแหวนให้ถึงที่’ ตอนแรกเมธัสกะว่า จะต้องออกตามล่าพวกนั้นหลายวัน นึกไม่ถึงว่าแค่เดินเล่นก็เจอแล้ว

วูบ! แหวนทศเทพที่ดูดแหวนอีกห้าวงเข้ามาแปลงแสงเรืองรอง แล้วแตกสลายเข้าสู่ร่างกายของเมธัส

10 ทักษะ ได้แก่ แหวนดรอปเนอร์+แหวนจ้าวสมุทร+แหวนจ้าววายุ+แหวนจ้าวเหมันต์+แหวนจ้าวมายา+แหวนจ้าวอัสนี+แหวนจ้าวปฐพี+แหวนจ้าวพฤษชา+แหวนจ้าวสุพรรณ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น อวตาร

อวตารวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อย นี่คือนทางแห่งการกลายเป็นเทพอย่างแท้จริง

อวตารประกอบด้วย

1. ทศชีพ สามารถคืนชีพได้สูงสุด 10 ครั้งต่อวัน
2. ทศธาตุ เพิ่มพลังโจมตีและป้องกันธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ไม้ พิษ มายา น้ำแข็ง อัสนี และทอง 200%
3. ทศกาย สามารถฟื้นฟูพลังชีวิตและพลังพิเศษต่างๆ ได้ทุกพื้นที่ 10% ต่อวินาที เช่น อยู่ในไฟ อยู่ในน้ำ อยู่ในอากาศ
4. ทศภูมิ สามารถหายใจได้ทุกๆ พื้นที่ไม่ว่าจะมีอากาศหรือไม่
5. ทศมารค สามารถเดินผ่านธาตุทั้งสิบได้ดูจไม่มียุจริง

หมายเหตุ หากเลือกใช้ความสามารถข้อ 5 จะไม่สามารถใช้ความสามารถข้อ 3 ได้ในช่วงเวลานั้น

เมธัสตะลึงกับทักษะใหม่ที่ได้รับมา เขาคิดว่าถ้ามีแหวนทศเทพอีกวงคงดีไม่น้อย จะได้มีชีวิตเพิ่มอีกสิบชีวิต แถมถ้าโชคดีอาจหลอมแหวนทศเทพเข้ามาจนกลายเป็นอวตารสอง หรืออวตารสามก็เป็นไปได้

ในตอนนี้มีแหวนธาตุต่างๆ รวมแล้วได้สี่ชุด บ่งบอกว่าพวกผู้ซึกิโยแบ่งปันความรู้ด้านการกิจกัน ทว่าหนึ่งคนคงทำการกิจเกี่ยวกับแหวนได้แค่วงเดียว เลยมีกันแค่คนละวง อีกทั้งทุกชุดดันขาดแหวนดรอปเนอร์

‘หากอยากสร้างแหวนทศเทพอีกคงต้องไปขอแหวนกับโอดินสินะ’

ถึงใจเมธัสจะอยากไปขอย่ายๆ แต่การจากกันครั้งสุดท้ายไม่น่าประทับใจสักเท่าไร จึงต้องพักภารกิจสร้างแหวนทศเทพไว้ก่อน เพราะตอนนี้ยังเหลืองานที่ต้องไปประสาน

หากข้อมูลที่ได้จากหนังสือในตำหนักหมื่นคมกริ์ไม่ผิด พยัคฆ์ขาวคือ สัตว์เทพประจำทิศตะวันตก หรือหนึ่งในห้าสัตว์เทพประจำทิศของทวีปรานิสเทีย ดังนั้นยังเหลืออีกสี่คือ มังกรฟ้า (ตะวันออก) มังกรทอง (กลาง) หงส์เพลิง (ใต้) และเต่าดำ (เหนือ)

ถ้าติดตามระบบเกม RWO หากออกเดินทางจากจุดนี้ไปเรื่อยๆ ย่อมมีโอกาสเจอสองสัตว์เทพมังกรทองและมังกรฟ้าที่น่าจะอยู่ในแนวระนาบเดียวกันหรือใกล้เคียง

‘ไหนๆ ก็รู้แล้วว่าพวกสัตว์เทพไม่แกร่งเกินความสามารถ ขอไปจัดการเพื่อเพิ่มทักษะและพลังให้ดาร์กี้แล้วกัน’

เมธัสออกเดินทางทันทีแล้วก็เป็นไปตามที่คาด มังกรทองอยู่ที่เมืองแรกเริ่ม ทว่าเขาเปิดรูปปั้นมังกรทองไม่ได้ คงต้องไปจัดการสัตว์เทพให้ครบสี่ทิศก่อน เป็นคล้ายการเปิดผนึก ส่วนมังกรฟ้าอยู่ที่รีสอร์ตชื่อดังประจำทิศตะวันออกซึ่งมีศัตรูมาดักรอเกือบร้อยคน แต่ไม่ได้ทำให้เขาลำบากสักนิด เพราะพลังจากรานิสเทียเบื้องหลังแกร่งยิ่งนัก

หลังจากเมธัสฆ่ามังกรฟ้าด้วยหมัดเดียวเสร็จ ค่อยพิณิจแผนทีเพื่่อคำนวณเส้นทางพบว่าตรงเส้นที่ลองลากผ่านทิศเหนือและทิศใต้ล้วนมีรีสอร์ตชื่อดังประจำทิศนั้น นี่จึงเป็นการเดินทางอย่างสะดวกสบาย ไปกำจัดสัตว์เทพอีกสองตัว แล้วค่อยวกกลับมาจัดการกับมังกรทองที่พอไปถึงก็พบผู้ซึกิโยระดับขุนพลสวรรค์และลูกน้องเกือบห้าพันคนมาดักรอ แต่นี่มีต่างกับการมาแจกของให้เขาเช่นเดิม

แถมเรื่องเหนือคาดคือ เมื่อสะสมทักษะจากห้าสัตว์เทพประจำทิศสำเร็จ ทักษะทั้ง

ห้ามนักโดนดุดเข้าไปในทักษะแก่นราชันเทพมาร มีวิวัฒนาการเป็น แก่นราชันเทพมารอสูร ทักษะที่เพิ่มขึ้นคือ ร่างอสูร สามารถคืนชีพได้สูงสุดห้าครั้งต่อวัน หากนับรวมกับทักษะ อวตาร (ทศชีพ) บัดนี้เมธัสสามารถฟื้นคืนชีพได้วันละสิบห้าครั้งสบายๆ

ศัตรูที่ถูกยับยั้งแผนการคงจะต้องวุ่นใจมิใช่น้อย ทว่าเพื่อให้พวกนั้นปวดหัว มากกว่าเดิม เมธัสจึงใช้ฐานะปิแอร์เซียนการตูนเล่าเรื่องกลุ่มคนลึกลับที่ถูกเรียกว่า กลุ่มต่อต้านผู้ซุกใยมืออาจทราบจำนวน ไม่อาจทราบความสามารถ แต่พวกนั้นบอกว่าจะตาม ไปยับยั้งทุกๆ สิ่งที่พวกผู้ซุกใยกำลังจะทำ และฝ่าปิแอร์มาร้อยเรียงเป็นการตูนเรื่องหนึ่ง

ผู้นำสูงสุดของผู้ซุกใยมือแห่งทวีปรานิสเทียกำลังโกรจัด เพราะหนึ่งในแผนการ หลักถูกใครหน้าไหนก็ไม่รู้มาทำลายป็นี่ แถมยังอ้างว่าเป็นกลุ่มต่อต้านผู้ซุกใยมือ

หลังจากได้อ่านหนังสือการ์ตูนของปิแอร์ จอมซุกใยมือค่อยรู้ว่ากลุ่มต่อต้านผู้ซุกใยมือนายทุนเป็นเมธัสที่ตามจ้องล้างจ้องผลาญพวกเขาไม่เลิก คงต้องหาทางบีบคั้นให้เจ้าพ่อค้าความตายคนนี้ออกจากทวีปรานิสเทียแต่โดยดี และห้ามมายุ่งกับที่ที่เปลือยดกทว่าวิธีการบีบคั้นดังกล่าวจะต้องแยบยล มิเช่นนั้นคงถูกจับได้โดยง่าย

ขณะขบคิดวิธีการกำจัดเมธัส เขาพลันนึกถึงเหล่าพวกไร้ประโยชน์ขึ้นมาได้ นั่นคือเหล่าเจ้าหญิงสัตว์อสูรที่ถูกจับอยู่ ขอเพียงหลอกล่อให้เมธัสมาช่วยเหลือพวกเจ้าหญิงและให้พวกเจ้าหญิงวิงวอนเมธัสให้ช่วยเหลือพ่อแม่ เมธัสย่อมยอมช่วยเหลือ เพราะสายข่าวล่าสุดเห็นว่ามันหน้าหม้อจัด

หากเมธัสช่วยเจ้าหญิงได้สำเร็จ เขาก็จะส่งคนไปหาทันทีและบอกว่า แก่ติดกับดักพวกข้าแล้ว หลังจากนั้นค่อยบอกว่า พ่อแม่ของพวกเจ้าหญิงอยู่ในกำมือพวกข้า หากเกียจคร้านตามเงื่อนโซ่เหล่านี้ พวกข้าจะปล่อยทันที แต่ถ้าไม่ยอมตกลง พวกข้าก็จะทำให้พ่อแม่ของพวกเธอตรอมใจตายและหายไปตลอดกาล

“มันยอมต้องรับเงื่อนโซ่ต่างๆ ในท้ายที่สุด ฮ่าๆ ข้าคือจอมซุกใยมือแห่งรานิสเทีย พ่อค้าแห่งความตายจงเตรียมตัวถูกข้าซึกเซ็ดเสียเถิด” จอมซุกใยมือกอดดอกพร้อมยิ้มด้วยความสุข

ส่วนวิธีทำให้เมธัสมาติดกับคือปล่อยข่าวว่า มีผู้ซุกใยมือคนหนึ่งหักหลัง คิดล้างมือจากวงการ แต่นี้ก็สามารถจูงจมูกพ่อค้าแห่งความตายได้ตามใจชอบแล้ว

เมื่อคิดแผนเตะเมธัสออกจากทวีปรานิสเทียเสร็จ จอมซุกใยมือก็เริ่มคิดแผนทำลายบรรดาสำนักรที่ไม่อยู่ในอาณาเขตเพื่อยึดครองพื้นที่ที่คิดได้อย่างแท้จริง โดยแผนนี้จะต้องปฏิบัติ

ในวันที่เปิดการเจรจากับเมธัสเพื่อไม่ให้มันมีโอกาสเข้ามายุ่ง

แผนการหลักคงไม่พินให้กลุ่มสิบสามเทพท่องจักรวาลและสี่มารซ่อนตัวปลอมออกมายืนยันว่า *เข้าร่วมกับผู้ซัดไย* ต่อให้ตัวจริงออกมาแก้ต่าง แต่ถ้าพวกมันแพ้ ย่อมใส่ร้ายว่าพวกมันคือตัวปลอมได้ไม่ยาก ถ้าพวกมันชนะก็ให้ลูกน้องคอยปล่อยข่าวว่า พวกมันเข้าร่วมกับผู้ซัดไยจริง และวางแผนเป็นแกนนำของสำนักยุทธ์ใหม่

แผนขั้นต่อไปย่อมเป็นการใช้เหล่าไส้ศึกที่เตรียมไว้ในกลุ่มสำนักยุทธ์ไปแสดงความคิดเห็นว่า ควรให้ผู้เล่นที่เสียสำนักทั้งหมดมารวมตัวกันเป็นสำนักยุทธ์เพียงหนึ่งเดียว เพื่อให้เป็นดังศูนย์รวมใจไปปราบกองทัพพิศได้

หากสำนักยุทธ์นั้นตั้งขึ้นมาได้จริงย่อมต้องการผู้นำที่มีชื่อเสียง สิบสามเทพท่องจักรวาลและสี่มารซ่อนจึงมีโอกาสมากกว่าคนของเขา แต่ด้วยแผนใส่ร้ายจะทำให้กำจัดพวกมันออกไปได้ ดังนั้นไม่ว่าพวกมันจะปรากฏตัวหรือไม่ก็ไร้ประโยชน์ ส่วนผู้ที่จะได้ทุกสิ่งก็คือเขา เจนเทิลแมน ที่จะทำเป็นร่วมสู้กับเมธัส และชี้หน้าด่าจอมซัดไยของทวีปรานิสเทีย เขาคือผู้ที่เข้าไปตีสนิทกับเมธัส และกู้ชื่อเสียงต่างๆ คืนมา นี่คือการคืนชีพของเจนเทิลแมนอย่างแท้จริง

เมื่อซัดไยให้สำนักยุทธ์ใหม่และกองทัพพิศได้ปะทะกันอย่างต่อเนื่อง ก็จะไม่ลุล่วงปล่อยให้พวกเขราสส่งทัพลงมาเรื่อยๆ ได้ ยามที่พวกมันสูญเสียระดับเยอะ ยามนั้นคือโอกาสที่ไส้ศึกพิศเหนือจะปรากฏโฉมและก่อสงครามทำลายล้างทุกเมือง พอทางเหนือและทางใต้วุ่นวาย ค่อยให้กลุ่มที่อยู่ทิศตะวันออกและทิศตะวันตกลุกฮือตาม

พอถึงตอนนั้น สมดุลของทวีปรานิสเทียย่อมต้องพังทลาย และเป็นโอกาสให้ผู้ซัดไยเข้ายึดครองทุกสิ่งด้วยกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เขาเตรียมไว้ เพียงคิดถึงตรงนี้ เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะด้วยความสะใจ

3

ห้องหวิว

เมธัสที่กลับบ้านได้ประมาณหนึ่งวันเต็ม บอกให้พวกพ้องมาอ่านหนังสือห้าเล่ม คนละหนึ่งครั้ง เพื่อจะได้รางวัลพยัคฆ์ขาว รางวัลมังกรฟ้า รางวัลกรทอง รางวัลสเฟลิง และ รางวัลเต๋าดำ ทุกรางวัลล้วนมีความสามารถคืนชีพหนึ่งครั้ง ทว่าแตกต่างกันในด้านระยะเวลาที่จะใช้ความสามารถได้อีกครั้ง เช่น บางรางวัลต้องรออีกหนึ่งวันในเกม บางรางวัลต้องรออีกหนึ่งร้อยสี่สิบสี่วันในเกม

เมื่อคืนเขานัดให้ลูเทียมมาพบ ลูเทียมบอกว่า เธอสามารถมาหาเขาที่บ้านได้โดยตรง ขอเพียงยื่นเรื่องสร้าง ห้องติดต่อ NPC เมธัสจึงสร้างห้องนั้นทันที แล้วให้ลูเทียมกับพวก จู๊กัดหนึ่งเขียนอ่านหนังสือห้าเล่มนั้น เพราะการฟื้นคืนชีพได้จำเป็นยิ่งยวดยามอยู่ในมิติ เบื้องหลัง เนื่องจากที่นั่นมีกฎว่า ลัทธิอสูรตายแล้วจะตายจริง ส่วนผู้เล่นตายแค่ออกมา พร้อมโดนปรับโทษตามที่ผู้ดูแลกำหนด

หลังจากลูเทียมจากไป เมธัสค่อยออกจากห้องเพื่อไปจัดการธุระ ทว่าโดนออโรราที่ นั่งชันเข่าอยู่หน้าประตูพุ่งเข้ามาดมกลืนตามร่างด้วยสีหน้าจริงจัง

“ฉันได้กลิ่นผู้หญิงแตกต่างกันห้าคน” ออโรราถามตาเขียวน

“ผมประชุมเรื่องงานน่า อย่าคิดมากเลย”

“ไอ้พวกผู้ชายที่บอกว่าเรื่องงานนี้แหละ ไปหาเซซหาละเลยในเวลานั้นทุกราย”

“เฮ้อ...จุหนิงมากไปสินะ เดี่ยวผมคงต้องบอกเซซสเตียนให้ช่วยกำหนดเรตหนัง ที่ดูได้ซะหน่อย อะไรที่นั่นน่าอย่าให้เด็กอายุต่ำกว่าหนึ่งร้อยปีดูเด็ดขาด” เมธัสทำหน้า ละเหี่ยใจ

ออโร่ากระโดดมากอดตบคอ ก่อนจะตวาด “บอกมาเดี๋ยวนี้เลยนะว่าเธอคนนั้น เป็นใคร เมธัสถึงไปอยู่กับเธอสองต่อสองในห้องที่ฉันเข้าไปไม่ได้!”

“เรื่องงานสำคัญเลยไม่ให้เข้าไปไง”

“ฉันมันของตายสินะ ฮือๆ” ออโร่าผละออกไปนั่งบิบน้ำตา

“พอเถอะ! เห็นว่าตั้งใจฝึกวิชาเลยกะพาไปเที่ยวเล่น แต่ทำทางจะชอบดูหนังน้ำเน่า มากกว่าแล้วละสิ”

ออโร่าลุกขึ้นกอดแขนซ้ายเมธัสพร้อมมองชายหนุ่มด้วยตาเป็นประกาย “ออกไปสิ! ฉันใช้วิชาตัวเบาและอื่นๆ ได้มากมายเลยนะ”

“วันนี้เพื่อความปลอดภัย เดินเล่นในเมืองแรกเริ่มก็พอ”

“ไหนหนายว่าตายที่นี่ไม่มีปัญหาไง”

“ตายนะไม่มีปัญหา” เมธัสลูบศีรษะหญิงสาว “แต่ช่วงเจ็บปวดจนตายนี่คือปัญหา”

“ที่แท้ก็ห่วงพวกเรานี่เอง” ออโร่ายิ้มหวานก่อนจะจู่โจมกำแขนชายหนุ่ม “เดี๋ยวจะไปเรียกทุกคนนะ”

หญิงสาวหายตัวไปครู่หนึ่ง แล้วกลับมาพร้อมกับพวกวินดี้ที่มีรอยยิ้มเบิกบาน จากนั้นเมธัสก็รีบพาพวกเธอไปแปลงโฉมหน้า เพราะหากเขาไปด้วยใบหน้าจริง คงพาพวกเธอไปเจอแต่เรื่องอันตราย

ณ เมืองแรกเริ่ม

เมธัสพาพวกออโร่าเดินเล่นในเมืองที่ยังมีกลุ่มนักกีฬาอยู่เนืองแน่น เพราะยุทธภิกยังไม่จบ ถึงการแข่งขันหลายรายการจะจบแล้ว แต่ก็ยังมีอีกหลายรายการที่ยังแข่งขันกันอย่างดุเดือดเลือดพลา้น พวกกองเชียร์กระรอกยักษ์ก็ยังคงคึกคักไม่เปลี่ยนแปลง

ออโร่า วินดี้ โซฮาร์ คารินา วิคตอเรีย และโรซินต่างซื้อของมากมาย ทว่าซื้อเอาสนุกเลยเลือกแต่ของราคาถูกเย้ยๆ จนเมธัสบอกว่าไม่คุ้มที่จะซื้อ ต้องเลือกของแพงๆ แทน แล้วบอกว่าใช้จ่ายไปเถอะ แต่พวกออโร่าก็ยังตระหนักรู้กับเงินทองที่เมธัสไม่รู้ว่าจะตายแล้วจะใช้หมดหรือไม่

ขณะที่พวกเขาเดินเล่นไปสักพัก ก็พบจอมยุทธ์หนุ่มสาวของ 57 สำนักใหญ่กำลังเดินคุยกันอย่างสนุกสนาน แต่เมธัสกลับรู้สึกว่ามีลึกลับลึคมใน แม้พวกนั้นจะสนทนาผ่านลมปราน ทว่าต้นตอต้นตอเปิดปากขณะพูด เลยทำให้เขาอ่านริมฝีปากได้อย่างง่ายดาย ดายทำเอาเขาคิดไม่ออกว่า จะพูดผ่านลมปรานไปทำไม

มีคนหนึ่งพูดว่า ใกล้ถึงเวลาลงมือแล้ว พวกมันจะได้รู้ว่าเล่นอยู่กับใคร ฮ่าๆๆ ทว่าคำพูดแค่นั้นไม่ได้ช่วยให้รู้เรื่องเลย

จู่ๆ หญิงสาวในกลุ่มนั้นก็ตบหัวบรูษที่เอ่ย แล้วทว่าอย่าพูดสิ นี่คือการกลับสูงสุด!

เมธัสยังไม่รู้ยุติว่าพวกนั้นหมายถึงอะไร เล่นกีฬาหรือว่าวิชาใหม่ แต่สัญชาตญาณสายลับบอกว่า นี่เป็นเรื่องอันตรายและไม่ใช่ว่าเรื่องตลกเช่นนั้น ทันใดนั้น ออโรราก็เดินมาขวาง เธอมองด้วยสายตาเย็นชาพร้อมเอ่ยผ่านลมปราณ

“มิตรภาพที่ดอกหญ้าริมทางก็สนใจด้วยเธอคะ มองเธอคนนั้นตาไม่กะพริบเลยนะ จะให้ไปเรียกมาเดินด้วยกันเลยมั๊ยคะ”

“ลาร่านี่ลึกลับเกินไปนะครับ”

“ฉันไม่ได้เปลี่ยนชะต่อน้อย แต่เป็นผู้หญิงเท่านั้นเอง” ออโรราสะบัดหน้าเดินไปคล่องแคล่ววินดีและโซฮาร์เลือกซื้อของต่างๆ ต่อ

เมธัสเริ่มเข้าใจในตัวเธอ ปกติออโรร่าต้องรักษาทั้งเกียรติของไอซ์ฟรอน (ความทรงจำก่อนย้อนเวลา) และไอซ์เวิร์ส (ความทรงจำหลังย้อนเวลา) แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องทำตัวสูงส่งเช่นนั้น จึงแสดงออกได้ตามใจชอบ ถึงจะไม่อยากใส่ใจกับเรื่องเมื่อครู่ ทว่าความเป็นจริงในตอนนี้อือ ในเมืองแรกเริ่มมีผู้เล่นจับกลุ่มยัมน้อยยั้มใหญ่ เหมือนสนใจกับเรื่องบางอย่างที่ใกล้จะเกิดขึ้น

‘น่าเสียดายจริงๆ ที่ไม่มีความสามารถอ่านใจ’ ชายหนุ่มคิด

แม้จะหวงสถานการณ์ของเมืองแรกเริ่ม แต่ตอนนี้คือเวลาพาพวกออโรร่าเดินเที่ยว เขาจึงเข้าไปชักชวนพวกเธอไปรับประทานอาหารดีๆ สักมื้อ ออโรร่าเองก็คงจะไม่อยากทำลายบรรยากาศแสนสนุก จึงเข้ามาคล่องแคล่วแยมยั้มเปี่ยมสุข เช่นเดียวกับวิตตอเรียที่มาคล่องแคล่วอีกข้าง ส่วนวินดี คารินา โซฮาร์ และโรซีนเดินตามหลังพลางสนทนากันอย่างร่าเริง

เมธัสเลือกเข้าภัตตาคารชั้นซึ่งเลื่องชื่อในเรื่องฝีมือพ่อครัว เขาสั่งอาหารที่อร่อยถูกปากพวกออโรร่ามาหลายจาน แล้วนั่งชมพวกเธอกินกันอย่างรื่นรมย์

ในเวลานั้นมีวัยรุ่นชายหน้าหวาน ผมสั้นสีดำ ดวงตาสีดำ สูงหนึ่งร้อยหกสิบสอง เซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์ชาย จูงมือฝาแฝดสาวไปหน้าสวย ผมดำยาวจดเอวถักเป็นเปียสั้นใหญ่ คนหนึ่งพาดผมไว้ที่ไหล่ซ้าย ส่วนอีกคนพาดผมไว้ที่ไหล่ขวา นัยน์ตาสีดำเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ดเซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์หญิง เดิน

เข้ามาในภัตตาคาร

“นักร้องวงสามกระต่ายน้อยแห่งดวงจันทร์นี้หน้า” เมธัสอมยิ้ม “ไม่รู้จักแปลงโฉมแบบนี้ อีกหน่อยได้ลำบากแน่นอน”

“พี่เซีย พี่เทล ตรงนั้นว่างอยู่ครับ” เกรแฮมที่เป็นหนุ่มหน้าหวานพูดอย่างกระตือรือร้น

“น้องแฮมเดินช้าๆ หน่อยสิ” เกรเทลที่เป็นสาวอ่อนโยน พาดเปียบบนไหล่ขวา บอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“น้องเทลไม่น่าไปสัญญากับเจ้านี่เลย” เกรเซียที่เป็นสาวเข้มงวด พาดเปียบบนไหล่ซ้าย พูดอย่างเบื่อง่าย

“โอ้! ผมแค่อยากกินไวๆ จะได้ไปทวีปฟินสาร์เร็วต่อ” เกรแฮมทำหน้าเศร้านิดๆ

“ไม่แะมาพู่เนียก่อนเหอ” เกรเซียมองน้องชายด้วยสายตาดู

“พี่เซียอย่าเลือกสถานที่นักสิ คนเราต้องไปที่ที่ไม่ถนัดบ้าง” เกรแฮมมีสีหน้าจริงจัง

“น้องแฮมไม่ถนัดอะไรเลยก็เลยไปได้หมดสินะ” เกรเซียมองน้องชายด้วยสายตาทะเยอเยอ

“พี่เซียใจร้าย!” เกรแฮมไปกอดเกรเทล “พี่เทลจำ! พี่เซียปากร้ายกับผมอีกแล้ว”

เกรเทลหันไปมองเกรเซียด้วยสายตาขอร้อง “พี่คะ ฉันก็อยากไปมาพู่เนียดูสักครั้งเหมือนกันนะ”

“ก็ได้! มาพู่เนียก็มาพู่เนีย” เกรเซียมีสีหน้าเบื่อง่าย ก่อนจะยิ้มพราय “แต่จบแล้วต้องไปฟินสาร์เนะ”

“ทำไมอยากไปฟินสาร์ล่ะ” เกรเทลมีสีหน้างุนงง

เกรเซียมองน้องชายด้วยสายตาขบขัน “น้องเทลไม่รู้เหอว่า เจ้านี่มันแอบหลงรักนักร้องสาววงหนึ่งอยู่ ดิๆ”

“จริงเหอ! แฮมไปแอบหลงรักใครเอ่ย” เกรเทลยกมือปิดปากด้วยท่าที่ตกใจ “เอ๋! อย่าบอกนะว่าท่านลูน่า”

เกรแฮมส่ายหน้าระรัว “ผมไม่ได้ร้องเพลงขอบจีบของสูงนะเพ่ ผมสนนักร้องนางว่ะไซเรนต่างหาก”

“แต่พี่รู้สิว่านักร้องนำคนนั้นสนใจคุณจิไรยะอยู่นะ น้องคงไม่มีหวังเหอ” เกรเซียส่ายหน้าอย่างละหุ่ยใจ “คราวก่อนก็บอกว่าสนใจคุณริกะกับคุณริน ท้ายสุดไปสารภาพกลับโดนเธอบอกว่า” เธอเลียนเสียงริน “ฉันไม่สนคนตั๊กว่าตนเองและหน้าตาดีดีกว่า

หรรหะ แถมยังพูดทั้งท้ายไว้ด้วยว่า ช่วงนี้ฉันสนคนตลก จริใจ และไว้หนวดอยู่ต่างหากคะ”

เกรแฮมปวดใจจนต้องยกมือกุมหน้าอกซ้ายพาลงตัดพ้อ “จ้ะอะไรอะไรดี ผมร้องเพลงเก่งกว่า หน้าตาน่ารักกว่า แถมยังดังกว่าด้วย ส่วนไฉ่หนวด ผมซื้อมาติดก็ได้ แล้วผมก็เล่นตลกเป็นนะ”

“สโลแกนเขาคือ รักเดียวใจเดียวไง” เกรแฮมมองรอบข้าง เมื่อเห็นโต๊ะหนึ่งที่มีบุรุษเพียงคนเดียวท่ามกลางสตรีที่ตะโกน “ไฉ่คนหลายใจหน้าหม้อที่มากินอาหารพร้อมกับสาว ๆ หลายคนแบบโต๊ะนั้นนะ ไม่มีวันที่พวกผู้หญิงจะชอบหรรหะ!”

เมธัสรู้ว่าเกรแฮมด่าตน ทว่าเขายังนั่งกินข้าวอย่างใจเย็น เพราะนี่เป็นโฉมหน้าปลอม “คุณคนหูหนวกไม่ได้ยินหรรหะคะ” เกรแฮมเดินไปข้างโต๊ะเมธัส แล้วเริ่มเทศนา “การที่คุณพาผู้หญิงหลายคนมากินข้าว นี่เป็นการไม่ให้เกียรติพวกเธอเลยนะคะ”

“คิกๆ” ออโรร่าหัวเราะ แล้วพูดอย่างขบขัน “เขาคอนี้หลอกให้พวกเรารักจนโง่หัวไม่ขึ้นเลยคะ”

“ระวังไว้ละ ช่วงนี้มีข่าวลือหนาหูว่า มีชายหนุ่มหลอกล่อลัทธิอสูรสาวให้มากินร้านอาหารหรูแล้วหลบหนีไป ทำให้ลัทธิอสูรสาวต้องอยู่ทำงานใช้หนี้ บ้างเป็นลูกน้องคนอื่น บ้างถูกเกณฑ์เข้าไปทำงานให้กิลด์หรือเมืองต่างๆ” เกรแฮมมองเมธัสด้วยสายตาจ้องจับผิด

“นั่นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานแล้วนะครับ โปรดยามเช้าเฉีพะเจาะจงที่ผม” เมธัสยิ้มช้า “แล้วกิลด์อสูรที่โดนแบบนี้แต่ไม่หนี เพราะเป็นพวกหัวอ่อนครับ เป็นผมก็คงซิง เพราะไม่ได้ทำผิดอะไรทั้งสิ้น”

“ต่อให้ নয়ไม่ใช่พวกแบบนั้น แต่ก็ควรให้เกียรติสตรีเพศ”

“สรุปคุณเคยโดนใครหลอกลงหัวใจมาหรรหะถึงเล่นงานผมคนเดียวแบบนี้”

“ขอโทษแทนพี่สาวด้วยนะคะ” เกรแฮมเดินมาค้อมศีรษะ “พอดีพี่สาวเป็นพวกเมาลาละวาด”

‘โกหกไม่เนียนเลยนะ’ เมธัสคิดเพราะไม่เห็นเกรแฮมดื่มอะไร เขาจึงเกรแฮมทำให้เนตรพิภพทำงาน ก็พบว่าเธอกำลังมีเมมาจริงๆ ‘เฮ้ย! อย่างบอกนะว่า แค่นี้ได้กลืนสุราจากโต๊ะผมก็เมาแล้ว ขอนับถือ’

ชายหนุ่มรีบดื่มสุราให้หมดขวด แล้วใช้หัตถ์เฝ้ารักษาอาการเมมาให้หญิงสาว

เกรแฮมที่หายเมามีสายตางุนงง หันไปมองเกรแฮม “เมื่อไหร่ที่พี่ทำอะไรลงไปหรรหะ”

“ไม่มีอะไรหรรหะครับ” เมธัสวางเงินถุงหนึ่งไว้บนโต๊ะ “ช่วยคิดเงินหน่อยครับ”

พนักงานเสิร์ฟสาวเข้ามาพร้อมใบเสร็จ พอเธอดูเงินในถุงแบบคร่าวๆ แล้วก็รีบเอ่ย
“ให้เงินเยอะเกินไปนะคะ”

“เงินที่เหลือเป็นค่าอาหารของสามคนนี่ครับ” เมธัสลุกขึ้นพร้อมชวนพวกออโรล่า
กลับบ้าน เมื่อเห็นสีหน้าเกรงใจของพวกเกรแฮม จึงส่งยิ้มให้สามพี่น้องก่อนจะเดินจากไป
“ถือว่าผมขอเลี้ยงต้อนรับพวกคุณที่เป็นนักผจญภัยหน้าใหม่ถอดด้ามสำหรับโลกนี้
ก็แล้วกัน”

เมื่อเมธกลับถึงบ้าน ไปเหมยเขียะก็ส่งจดหมายมาบอกว่า ภู่เรียก เขาจึงไปหา
ไปว่านเซิน แต่กลับพบบุคคลลึกลับคนหนึ่งที่สวมผ้าคลุมปกปิดร่างกายมิดชิดราวกับ
ไม่ต้องการให้ใครจดจำได้ ก่อนที่จู่ๆ จะเปิดผ้าคลุมช่วงศีรษะขึ้นเผยให้เห็นโฉมหน้า

“ที่แท้ก็เป็นองครักษ์สโลม่ี่เอง”

แม้สี่หม สี่ตา และสี่ผิวจะเปลี่ยนแปลง ทว่าเมธสั้รู้จักบุรุษเบื้องหน้าเป็นอย่างดี
ชายคนนี้คือ เจนเทิลแมน ผู้เล่นชั้นแนวหน้าที่เคยโด่งดังในทวีปฟินสาร์เรีย และเป็นผู้ฆ่า
เซราสเพื่อครอบครองร่างอสูรสโม่ซึ่งทำให้โด่งดังกว่าเดิม แต่ช่วงปลายสงครามปราบ
สโม่กลับหายตัวไปอย่างลึกลับ

เจนเทิลแมนก่ดพันดังกรอดก่อนจะปิดผ้าคลุม ค่อยเล่าว่าวันนี้มาเพื่อเปิดโปงกลุ่ม
ผู้ชักใย เนื่องจากการเป็นคนใหม่ และรอโอกาสยับยั้งแผนการร้ายของพวกมันในคราว
เดียว จึงเข้าร่วมกลุ่มผู้ชักใย พอรู้ว่ามีกลุ่มต่อต้านผู้ชักใยก็รวบรวมข้อมูลต่างๆ แล้ว
หลบหนีออกมาทันที

สิ่งแรกที่เจนเทิลแมนพูด กลับเป็นขอให้เมธสั้ไปช่วยเหลือเจ้าหญิงสั้ตว์อสูรที่โดน
ขังไว้ในวังอสูรซึ่งมีคนเก่งจำนวนมากเฝ้า เจนเทิลแมนจึงช่วยพวกเธอแหกคุกไม่ได้ ส่วน
สิ่งตอบแทนคือ ให้ปีแอร์เซียนการ์ตูนสิบสองหน้า บอกความจริงเกี่ยวกับเจนเทิลแมนใน
หัวชื่อว่า *คนชั่วกลับใจนั้นมียู่จริง*

เมธสั้รับข้อเสนอนี้ทันที ทว่าเขายังไปวังอสูรไม่ได้ เพราะตอนนี้กลุ่มผู้ชักใยกำลัง
ขนย้ายพวกสั้ตว์อสูรไปขังในวังอสูร ก่อนหน้านั้นพวกผู้ชักใยเคยใช้สั้ตว์อสูรกลุ่มนี้ทำ

พิธีกรรมเสริมพลังให้ห้ำหั่นเทพช่วงเพ่งตื่น แต่เมื่อภารกิจล่ม จึงเก็บไว้ใช้คราวหน้า

นี่คือความจริงทุกประการ เพราะตอนที่ห้ำหั่นเทพถูกทำลายจนหมด สถานที่ที่มีรูปปั้นก็อันตรายเกินไป เขาเดาว่า เมื่อถึงเวลาที่ภารกิจนี้ทำได้อีกครั้ง รูปปั้นห้ำหั่นเทพคงจะไปโผล่ในสถานที่แห่งใหม่นั้นเอง

ส่วนข้อมูลที่พวกเมธัสไม่มีทางรู้คือ หากทำลายรูปปั้นห้ำหั่นเทพไม่ครบ พอถึงเวลาตามภารกิจ รูปปั้นลัทธิเทพที่สิ้นแสงจะยังปลดปล่อยลัทธิเทพออกมาทำลายทุกสิ่งรอบด้านอยู่ดี ดังนั้นหากเมธัสชะล่าใจหรือไปเข้าจนลัทธิเทพจุดสำเร็จ ทวีปรานิสเสียได้ปั่นป่วนแน่นอน แกมพวกลัทธิเทพประจำทิศที่ตายหลังจากจุดสำเร็จจะมอบตำราแบบอ่านได้เพียงสิบครั้งเท่านั้น จึงนับว่าเมธัสได้ตำราจากห้ำหั่นเทพแบบคุ้มค่าที่สุดแล้ว

เมธัสมอบเงินเทิลแมนพร้อมชวนตี๋มาโดยให้ไปว่านชินเตรียมอาหารมาสักหลายจาน ระหว่างพูดก็คอยขยิบตาซ้ายคล้อยส่งสัญญาณไปด้วย วินาทีนั้นเจนเทิลแมนก็บอกว่า *ต้องรีบไปประจำที่ มิเช่นนั้นพวกผู้ชักใยอาจสงสัยได้* แล้วเร่งออกไปไม่รอแม้แต่จะจิบน้ำชาสักถ้วย

‘คงกลัวว่าผมจะเผลอเปิดใจลงในอาหารสินะ’

ไปว่านชินไม่มีเผลอเปิดใจ ที่เมธัสทำทั้งหมดแค่ทดสอบเจนเทิลแมนที่บอกว่ากลับใจเท่านั้น เพราะหากคิดจะเป็นคนดีจริง ย่อมต้องไม่กลัวโดนเปิดโปงความในใจ ดังนั้นเจนเทิลแมนจะต้องมีแผนการแอบแฝงแน่นอน

ไปว่านชินและไปเหมยเซียะมองเมธัส

“เจนเทิลแมนมีปัญหา” พวกเขาทั้งสามเฝ้าขึ้นพร้อมกัน แล้วหัวเราะอย่างขื่นบาน เหล่าลูกศิษย์ที่ยืนอยู่บริเวณประตู เพียงมองเข้ามาก็เหมือนเห็นความชั่วร้ายของทั้งสามคนแพร่ออกในรูปแบบแตกต่างกัน เมธัสเป็นทาสู้กึ ไปว่านชินเป็นหมาป่า ไปเหมยเซียะเป็นจิ้งจอก

เมธัสเฝ้าขึ้นก่อน “ผมคงต้องแก๊งโง่”

ไปว่านชินผงกศีรษะ “ข้าก็จะต้องแก๊งโง่”

ไปเหมยเซียะยิ้มแยม “ฉันคงต้องแก๊งไม่โง่สินะ”

“ใช่!” ทั้งเมธัสและไปว่านชินพยักหน้า

“แล้วฉันจะรู้ได้ยังไง ไฉนซ่อนอะไรไว้ด้านหลัง”

“หากมันต้องการให้ไปวังอสุราเพื่อช่วยสัตว์อสุรา” เมธัสกอดอกครุ่นคิด “มันคงมีเป้าหมายกำจัดผม”

“ใครจะไปฆ่ามือปราบไร้ปราณีได้ล่ะ” ไปเหมยเซี่ยะมีสีหน้าสงสัย

“ผมคิดว่ามันคงวางแผนบีบให้ผมออกจากที่นี่มากกว่า” เมธัสยกตัวอย่างที่ชัดเจน “เหมือนที่เขราสไม่สามารถไปเหยียบพินสาเรีย มันก็คงราวๆ ต้องการให้ผมไม่อาจเหยียบรานิสเทีย...ผู้อาวุโสคิดว่าอะไรที่จะบีบผมให้ออกไปได้”

“ใครๆ ก็รู้ว่ามือปราบไร้ปราณีหน้าหม้อ” ไปเหมยเซี่ยะมองมาด้วยสายตาคึกกัก

“อ้อ! มันจะให้ผมไปช่วยสัตว์อสูร พอเผชิญหน้ากัน พวกมันก็จะบีบให้ผมรับเงื่อนไขห้ามอยู่ในทวีปรานิสเทีย เพื่อแลกเปลี่ยนกับการปล่อยตัวสัตว์อสูรเหล่านั้นลึนๆ ซำๆ ช่างเป็นแผนการที่ร้ายลึกเสียเหลือเกิน”

“คุณเมธัสก็รับแล้วออกไปสิ ไม่มีอะไรขาดทุนซะหน่อย”

“มีสิ!” เมธัสจึงไปเหมยเซี่ยะ “ผมติดภารกิจบางอย่างที่ทำให้ต้องเจอราชาสุรา ถึงเวลาจะเหลืออีกเยอะ แต่ถ้าผมตกปากรับคำพวกมันแล้วไม่ได้เจอราชาสุรา ต้องงานนอกแนวๆ เพราะเท่ากับว่าสิ่งที่สะสมมาทั้งหมดจะสูญเปล่า”

ไปเหมยเซี่ยะมีสีหน้าจริงจัง “ได้! ครั้งนี้นั้นจะอนุญาตให้ไปช่วยคุณค้นหาของ”

“ฮ่าๆๆๆ ข้าได้ออกเดินทางซะที” ไปว่านเฉินดูว่าเรงทันตา

เมธัสนัดแนะกับพวกไปว่านเฉินเสร็จ ค่อยออกไปเดินเล่นในเมืองพลางเดาแผนการของเจนเทิลแมน

ขณะที่เขาเดินไปบนถนนย่านการค้าที่คึกคักไม่เปลี่ยนแปลง ก็คิดถึงช่วงมาตั้งร้านขายเบะหมี่อย่างสนุกสนาน พอเห็นพวกเกรแฮมกำลังเดินซื้อของจากร้านขายของที่ระลึกทวีปรานิสเทีย ก็เริ่มคิดนิดๆ ว่าพวกเกรแฮมมาเพื่อเล่นเกมจริงๆ ส่วนเขามาทำอะไรก็ไม่รู้ ตอนแรกเข้ามาพักร้อน ตอนหลังยุ่งกับการเมืองของที่นี่ สุดท้ายกลายเป็นทำงานขององค์กรโล่แห่งสันติภาพ

‘เฮ้! วันหยุดพักร้อนผมหายไปไหนแล้วอะ’

บัดนี้เมธัสอดจูงงไม่ได้กับความบังเอิญที่ทำให้ต้องปวดหัวกับเรื่องราวหน้าปการในเวลานั้นเอง หนึ่งยอดยุทธ์ก็ทะยานมายืนกอดอกอยู่เบื้องหน้า และชี้มือขวามาทางเขา

“เมธัส! จงเรียกเทนจิมาสู้ตัวต่อตัวกับข้าเดี๋ยวนี้!!!”

‘เฮ้ย! ทำไมคารัมมาที่นี่ได้ล่ะ’

เมธัสยอมบอกคารัมว่า เทนจิรับคำท้าของหนึ่งยอดยุทธ์ แต่เพราะอยู่ไกลจากเมืองแรกเริ่มมากๆ ทำให้ต้องใช้เวลาเดินทางพอสมควร จึงนัดประลองตอนสองทุ่มของอีก

สองวันข้างหน้า

เวลาสองวันที่ว่าของเมธัสหมดไปกับการหาข่าวสารเพิ่มเติมและเที่ยวเล่นในเมืองแรกเริ่มกับพวกออโรรา พอถึงช่วงหัวค่ำ เขาก็ปลอมโฉมเป็นเทนจิ แล้วออกจากบ้านมุ่งไปยังสนามประลองอันดับหนึ่งของเมืองแรกเริ่ม เพียงพุ่งลงไปยังนอยบนลานประลอง ก็เอ่ยด้วยท่าที่เบือหน่าย

“ไหนเจ้าหนูเมธัสบอกว่าศัตรูมีหลายสิบคน นี่แค่คนเดียว ข้าจะกลับมาทำซาากอะไร”

หนึ่งยอดยุทธ์ที่ยืนอยู่บนลานประลองตัวลั่น “แก!!! ไอ้เทนจิ”

“ไหนๆ ข้าก็กลับมาแล้ว คงต้องหาเรื่องสนุกทำสักหน่อย” เมธัสเผยรอยยิ้มดูถูกคนทั่วหัวล้าตามสโตร์เทนจิ “หวังว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้าเบื่อนะ”

เหล่าผู้ชมเนืองแน่นสนามประลอง มีคนเข้าชมเต็มทุกที่นั่งจนต้องเบียดเสียดยืนมอง นักข่าวของ RWO ก็มาเหมือนทุกทีที่มีอะไรน่าเอาไปโฆษณาได้

เมธัสหยิบไปป้ออกมาดูอย่างสบายอารมณ์ พอพ่นควันเสร็จก็เอ่ยต่อ “กรรมการช่วยเปิดสนามประลองที่ เอาแบบ ข้าตาย ตายจริง ส่วนเจ้าหนูนั่น ตาย ตายปลอม อ้อ! เพื่อให้มันสนุกขึ้น ข้าขอให้ช่วยลดพลังลงไปจนเทียบเท่ามันด้วย”

“แก!!! คิดว่าข้าอ่อนมากเหรอ” คารัมตะโกนก้อง

ด้วยเนตรทิพย์ของเมธัสย่อมประมวลผลเรียบร้อยว่า คารัมมีวิวัฒนาการขั้นสี่สิบสำหรับทวีปรานิสเทีย นี่คือพลังโจมตีสูงสุดที่เป็นไปได้ ส่วนพลังโจมตีเฉลี่ยก็ไม่เกินวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง ทว่ากลับเห็นเครื่องหมาย ??? อยู่ตรงด้านล่างสุดของหน้าต่างคุณสมบัติ มันน่าจะเป็นความลับหรืออะไรก็ตามที่ดูอันตราย หรืออาจเหมือนของคุโรโกะ

เมธัสยกไหล่ “ก็แค่เขาเดียว”

“ฮ่าๆ” ผู้ชมส่วนใหญ่ต่างหัวเราะลั่น

นักข่าวเปิดภาพวาดการ์ตูนล้อเลียนที่ผู้คนในมิติลับเดมิลอสเขียนขึ้นมานับไม่ถ้วนทุกอันชี้ไปที่คารัมและโกอาโดเนเทนจิในรูปร่างต่างๆ หักด้วยเขาเดียว บางรูปเป็นเทนจิหนุ่มหล่อ บางรูปเป็นเทนจิลำบึก

คารัมที่โดนล้อเลียนกลับไม่สนใจเรื่องรอบด้าน เพราะรู้ว่าศัตรูเบื้องหน้ามิใช่ไก่อ่อน แต่เป็นผู้มีพลังฝีมือไม่แพ้ตน จึงปิดตาลงพร้อมทำสมาธิขั้นสุดยอด

วูบ! กรรมการเปิดสนามประลองพร้อมกับนับถอยหลัง เพียงนับถึงสาม คารัมก็พุ่งไปหาเทนจิด้วยความเร็วสูง แต่เทนจิลับยืนนิ่งพร้อมเหยียดข้อมือเฉยๆ เมื่อถึงระยะ

เขาปล่อยหมัดชุดระวี่ไล่เหนจิทันที

ตูมๆ!!! หมัดของเหนจิไฉไม่แพ้คาร์ม แถมยังปะทะที่ยิ่งโหวขึ้นทีละนิด จนคาร์มเพื่องพล้ำโดนหมัดของเหนจิอัดใส่บางครั้ง จนกระทั่งหมัดที่สามร้อยห้าสิบ

เปรี้ยง!! หมัดขวาปะทะหมัดขวาอย่างจัง แต่คาร์มกระเด็นถอยหลังไปเกือบสิบเมตรเพียงคนเดียว ส่วนเหนจียังยืนอยู่กับที่ด้วยสีหน้าเฉยชาพร้อมส่ายหน้า

“ช่างไม่ได้ความจริงฯ นี่ขนาดข้าลดพลังลงมาให้เทียบเท่า เจ้ายังไม่ได้ความขนาดนี้เลยหรอะ”

คาร์มกัดฟันกรอดพร้อมใช้วิชาสร้างร่างลวงตาชั้นสูงสร้าง แล้วพุ่งเข้าหาเหนจิพร้อมกับร่างลวงตาจากคนละด้าน แต่เขาเป็นนักสู้ที่ตรงไปตรงมาย่อมขอโจมตีแบบซึ่งหน้า หากเหนจิรับไม่ได้ก็สมควรโทษที่อ่อนด้อยแยกแยะไม่ออกเอง

ขณะที่หมัดขวาซึ่งเปี่ยมล้นด้วยพลังทำลายล้างอีกระดับกำลังจะปะทะใบหน้าเหนจิที่ยืนนิ่ง เหนจิลบกระโดดขึ้นด้านบนหลบหมัดขวาของคาร์มที่ปล่อยพลังออกไปใส่อากาศธาตุ ก่อเกิดพลังปราณรุนแรงอัดใส่ผ่านลานประลองจนสิ้นกระเพื่อม

ตูบ! เหนจิวางสองเท้าลงบนแขนขวาของคาร์มอย่างง่ายดาย

“ข้าขนาดนี้กลับบ้านไปเล่นขายของเถอะ”

เหนจิเตะใส่หน้าคาร์มอย่างว่องไว ทำเอาหนึ่งยอดยุทธ์เตรียมตัวเจ็บสาหัส เพราะทุ้มพลังทั้งหมดไปกับหมัดเมื่อครู่ แต่แล้วสัมผัสที่ใบหน้ากลับไม่ได้รุนแรง ฝ่าเท้าซ้ายของเหนจิเพียงขยี้หน้าคาร์มไปมาเท่านั้น

ผู้ชมทั้งสนามต่างตะลึงงัน บางคนต้องหันไปถามพวกพ้อง เพราะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดหนึ่งยอดยุทธ์จึงสิ้นท่า่างายตายเพียงนี้ ทำไมผู้แข็งแกร่งสุดยอดขนาดนี้ถึงพ่ายแพ้ผู้ลงมาใช้พลังระดับเดียวกัน หรือว่านี่คือพลังที่แท้จริงของเหนจิ แต่เสริมบอกว่าลดลง

เมธัสบอกได้คำเดียวว่า กระบวนยุทธ์วิวัฒนาการนี้มันเทพสุดๆ จนคิดว่าถ้าคนเก่งด้านนี้ได้ไปใช้ ตนเองคงไม่แคล้วเป็นฝ่ายล้มลงไปนอนบนพื้น

ขณะที่หนึ่งยอดยุทธ์กำลังจะระเบิดพลังเหมือนต้องการโจมตีวงกว้าง เมธัสก็กระโดดถอยหลังกลับไปยืนอยู่ตรงขอบเขตประลอง

“ทำไมแกไม่โจมตี!” คาร์มมีสีหน้าโกรธซึ่ง

“ข้าต่อสู้เพื่อเดินทางมาสองวันสองคืน จะให้ข้าล้มเจ้าในเลี้ยววินาทีแรก แล้วความเหน็ดเหนื่อยในการพุงมาที่นี่จะไปลงกับใคร” เมธัสส่ายหน้าอย่างเบื่อหน่าย “จะให้ข้าไปลงกับไอ้เมธัสใหม่ ไอ้เด็กสตรอร์เบอร์รี่หลอกกว่าข้าจะได้สู้กับทุกจ้าว ทุกจักรพรรดิ

ทุกผู้อาวุโส และยอดฝีมือทั้งหมดแห่งรานิสเทีย ข้าคิดว่าวันนี้จะได้ประกาศศึกดวลล้มพวกมันทุกคนพร้อมกัน”

คำประกาศนี้ทำเอาเหล่าผู้ชมยังต้องอ้าปากค้าง เพราะนึกไม่ถึงว่าเทนจิจะกล้าหาญถึงเพียงนี้

“ไม่สิ!” เมธัสซี่ไปยังพวกที่กำลังหัวเราะอยู่บนอัฒจันทร์ “ไอ้พวกที่กำลังหัวเราะเยาะหนึ่งยอดยุทธ์ แน่จริงก็ลงมาให้ข้าได้ล้มลงหน่อยสิว่าพวกเจ้าจะนำหัวเราะสักเพียงใด นำเกรงขามสักเพียงใด พอให้ข้าเอาจริงได้หรือไม่ ข้าจะได้หาที่ระบายโดยไม่ต้องกลับไปอึดคู้คำใหญ่”

คนที่เคยหัวเราะคารมต่างเงยบกริบ รีบหลบหน้าหลบตาทันควัน

“เฮอะ! ข้าขอประกาศว่า ใครก็ตามที่หัวเราะเยาะคู่ประลองของข้า คนคนนั้นถือเป็นเหยื่อที่ข้าจะลากลงมาจากที่นั่งทันที และมีสิทธิ์พาเข้าร่วมการประลองครั้งนี้อย่างชอบธรรม”

“แกไม่มีทางทำได้หรอก” ผู้เล่นชายหน้าดุชี้ตาบใหญ่มาทางเทนจิ “เก่งจริงก็ออกมาลากข้าสิ”

เมธัสมองกรรมการ “เปิดให้ข้าลากหมอนั้นเข้ามาหน่อยสิ”

“จัดไป” กรรมการชูนิ้วหัวแม่มือขวา

เมธัสปลดปล่อยเส้นใยบางพุ่งไปสัมผัสผู้เล่นชายหน้าดุถือตาบใหญ่ ดึงเข้ามาในลานประลอง แล้วสังหารในกระบวนท่าเดียว ทำเอาผู้ตายออกไปอยู่นอกลานประลองในสภาพมึนงง

“ข้าเทนจิได้สังหารเจ้าแล้ว ไบ๋หน้ายามเจ้าตกใจช่างน่าหัวเราะเยาะจริงๆ ฮ่าๆๆ” เมธัสหัวเราะดั่งลั่น ทำเอาผู้เล่นชายหน้าดุอับอายวิ่งหนีไปทันที

ถึงจะมีเรื่องชวนขบขัน ทว่าตอนนี้คนทั้งสนามประลองกลับเงยบกริบ คล้ายรู้จักให้เกียรติผู้ลงประลองแล้ว เมธัสจึงเหลียวมองไปยังคารัมที่บัดนี้ ??? ชูดแรกหายไปแล้วเกิด ??? ชูดใหม่

ตอนนี้หนึ่งยอดยุทธ์ยังคงสะสมพลังอย่างต่อเนื่อง จนพลังโจมตีของกระบวนท่าที่น่าจะมีประมาณวิวัฒนาการขึ้นกลับทำ นี่คงเป็นขีดสุดของผู้เล่นที่ยังไม่ลงไปยังเบื้องหลัง

“ข้าไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่าวันนี้จะต้องใช้ทักษะพิเศษลัสต์ไฟด์ที่กะใช้กับโค” คารัมมีสีหน้าสงบนิ่ง ดวงตาทอประกายวาววับ “แต่ถ้าล้มแก่ได้ ข้าก็คงล้มโคได้ด้วย จงรับทุกสิ่งทุกอย่างของข้าไปซะเถอะ!”

นี่คือทักษะพิเศษสูงสุดของคารัมที่แปรเปลี่ยนทักษะวิชาลมปรานทั้งหมด ทักษะพิเศษ และทักษะอื่นๆ อีกมากมาย ทำให้พลังที่สว่างมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ใช้ได้เพียงสิบนาทีก่อนนั้น หลังจากใช้หมด ทุกทักษะจะหายไป ยกเว้นทักษะเวทมนตร์และทักษะพลังจิต

“หนึ่งล้านทักษะที่ข้าสะสมมา สมควรจะมีพลังโจมตีสูงสุดไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนล้าน และข้าก็ไม่รู้ว่าจุดสูงสุดอยู่ที่ใดกันแน่ ข้าหวังว่าแเงะจะกลับกระบวนทำนี้ นี่คืออัลติเมต-บิกแบงที่อาจไม่เกิดขึ้นอีกในชีวิตของข้า”

เมธัสกะพริบตาปริบๆ เพราะไม่คิดว่าหนึ่งยอดยุทธ์จะคิดสั้นถึงเพียงนี้ ‘อุตสาหกรรมรักษาเกียรติตบพวกหัวเราะเยาะให้แล้วนะ แต่ผมจะใจดีมากกว่านี้ก็ผิดปกติเหนจิกอีกเอาใจตีหัว แกล้งแพตีใหม่เนีย แต่เหนจิกขึ้นชื่อว่าแพ้ไม่เป็นชะด้วยสิ’

บัดนี้ชีวิตจำกัดพลังต่างๆ ถูกปลดให้กลับมาใช้ได้ 100% เนตรทิพย์ไม่อาจคำนวณได้ว่าพลังโจมตีของคารัมจะมีสักเท่าไร แต่ที่แน่นอนคือ พื้นที่ในสนามประลองแตกเป็นเสี่ยงๆ แล้วลอยขึ้นสู่มือนบนคล้ายกับพลังของคารัมทำให้สถานที่แห่งนี้ไร้แรงโน้มถ่วง

“เยี่ยม! ข้ายอมรับแล้วว่าเจ้านั้นแข็งแกร่ง และคุ้มค่าแก่การกลับมาครั้งนี้ ดังนั้นข้าจะทำแบบนี้” เมธัสยื่นมือซ้ายไปเบื้องหน้า ตัดสินใจใช้กระบวนยุทธ์ผู้พิชิตห้วงรังพลังโจมตีทั้งหมดของคารัม “หากเจ้าโจมตีแล้วฆ่าข้าได้ ข้าจะขอยอมรับความพ่ายแพ้แต่โดยดี หากเจ้าทำไม่ได้ ข้าก็คงเศร้าใจ”

คารัมไม่โกรธและออกจะนับถือคนบ้าเบื้องหน้าที่ช่วยรักษาเกียรติให้ตนเช่นเดียวกัน ก่อนหน้านั้นยังลังเลว่าจะใช้ดีหรือไม่ แต่ตอนนี้รู้สึกว่าเหนจิกยังน่าคบหากว่าใคร

ในอดีต คารัมโดนโคฟันดาบเดียว แล้วก็เดินผ่านโดยไม่ขายตามอง ปล่อยให้เขาค่อยๆ ตายแบบไม่อาจเคลื่อนไหวได้สักนิดเดียว หากให้เทียบกับที่โดนเหนจิกกระทำเมื่อครู่ การกระทำของโคถือว่าเหยียดหยามระดับ 100 ส่วนเหนจิกแค่เหยียดหยามระดับ 10 เท่านั้น

“ยาก!!” คารัมพุ่งไปใช้หมัดขวาตอยใส่มือซ้ายของเหนจิก

จู่ๆ พลังโจมตีทั้งหมดก็โดนดูดด้วยเส้นใยปรานบางอย่างที่เห็นชัดขึ้นเรื่อยๆ

หมัดขวาของเหนจิกที่จางออกค่อยๆ ตรงมาทางคารัม

เมธัสไม่คิดโจมตีคารัม เพียงแค่อยากลองดูว่า ถ้ามีพลังโจมตีสูงถึงระดับนี้จะทำอะไรได้บ้าง

พลังโจมตีของคาร์มอยู่ประมาณสองแสนล้าน นี่คงกลายเป็นขีดสุดเพดานน้ำของผู้ไม่ผ่านเบื้องหลัง ถึงกระนั้นก็จัดว่ามากกว่าทุกสถิติที่บันทึกไว้ในรานิสเทียเบื้องหน้า แต่ถ้าทำได้ครั้งเดียวแล้วต้องกลับไปเริ่มต้นใหม่คงบ้าน่าดู

ที่ผ่านมามีอะไรที่รู้??? ชุดใหม่คืออะไร??? ชุดแรกสมควรเป็นทักษะพิเศษที่ผลาญทักษะอื่นๆ มาเป็นพลังทำลาย ส่วน??? ซึ่งมาทีหลังยังไม่เฉลยและไม่มีการให้คำตอบเลย เขาเลยอยากลองให้มันเฉลยออกมา

หัตถ์เหวี่ยงผสานกับพลังโจมตีสองแสนล้านคูณสองเข้าไปในร่างคาร์ม พลังทำลายระดับนี้ต่อให้เป็นเมิร์สก็ไม่สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เพราะเขาเคยลองโจมตีใส่ตนเองสุดแรง แล้วใช้กระบวนยุทธ์ผู้พิชิตรับเอาไว้ ผลคือพลังโจมตีนั้นทำร้ายตนเองเข้าอย่างจัง โดยที่กระบวนยุทธ์ผู้พิชิตไม่รับไปสักนิดเดียว นี่คงเป็นเพราะทางระบบตั้งใจไม่ให้โกง

ก่อนหน้านี้เขาเคยเห็น??? จากคุโรโกะ ซึ่งหัตถ์เหวี่ยงกับพลังปรมาณเล็กน้อยสามารถลบล้างได้โดยง่าย ก่อนหน้านี้ก็ลองใช้หัตถ์เหวี่ยงผ่านเข้าสู่วังคาร์ม แต่กลับไม่ได้ผลไม่ว่าต่อຍหมัดหนักเท่าไรก็ไม่ได้ผลเหมือนเดิม บ่งบอกว่าคงต้องการพลังโจมตีสูงมากๆ เพื่อปลดล็อกอะไรบางอย่าง

ฮุม!! ยามพลังโจมตีนั้นเข้าไปในร่างคาร์ม??? ก็ค่อยๆ แดกสลายจนกลายเป็นคำว่า สุดชั่ว คำอธิบายสั้นๆ ด้านหลังคำว่า สุดชั่ว คือ สูงกว่าปกติ แต่ต่ำกว่าวิวัฒนาการอยู่ขั้นหนึ่ง

ในเวลาเดียวกัน ทักษะอัจฉริยะแท้จริงกลับมีความสามารถใหม่เพิ่มขึ้น

อัจฉริยะแท้จริงวิวัฒนาการขั้นหนึ่งร้อย เมื่อใช้ครบทุกๆ 1 ชั่วโมง ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้น 1 เสมอ

13. ผู้คลายปริศนา สามารถทำให้ทักษะบางอย่างของคนอื่นบรรลุได้ทันที

ทักษะของคาร์มที่กำลังจะถูกสลายกลับหลอมรวมเป็นหนึ่งในนามว่า สุดชั่ว และเกิดทักษะที่เหมาะสมกับคาร์มซึ่งผ่านการฝึกฝนนับล้านๆ ครั้ง

วินาทีนี้คาร์มได้เกิดใหม่อีกครั้งในฐานะผู้ผ่านเขตแดนแห่งความตาย นี่คือการเล็กๆ ที่โคเคยผ่าน และเป็นก้าวใหญ่ๆ ทำให้ในภายหลังกลายเป็นผู้ไร้เทียมทาน แต่ผู้จะมาถึงจุดนี้ได้ต้องผ่านการฝึกปรือนับครั้งไม่ถ้วน และผ่านการสูญเสียทักษะไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านทักษะจากทักษะพิเศษลาสต์ไฟต์

ไคมาถึงจุดนี้เพราะเจ้าจักรพรรดิไตรภพ ส่วนเจ้าจักรพรรดิไตรภพก็มาถึงจุดนี้ได้ด้วยการโจมตีแตกตายและแลกทักษะวิชาทั้งหมดกับโคเช่นเดียวกัน

การผ่านมาถึงขั้นสุดชั่วชีวิตจริง ๆ ต้องเกิดจากพลังโจมตีของทักษะพิเศษลาสต์ไฟต์ด้วยกันทั้งคู่ และต่างฝ่ายต่างต้องตาย แต่กรณีของคาร์มนั้นแตกต่าง เพราะเมธัสได้ช่วยเหลือด้วยหัตถ์เหวี่ยงกับพลังโจมตีขั้นสุดยอต

คาร์มกระเด็นถอยครูดพื้นไปจนเกือบตกลานประลอง

“แก! ไม่เห็นข้าอยู่ในสายตาละเลยใช่ไหม แกเลยมาช่วยให้ข้าผ่านภารกิจระดับตำนานแบบนี้”

การช่วยให้คาร์มบรรลุทักษะสุดชั่วชีวิตทำให้ทักษะหนึ่งของเมธัสมีวิวัฒนาการและเพิ่มความสามารถหนึ่งขึ้นมา ทำให้สามารถปลดล็อกผู้เหมาะสมเพื่อรับสิ่งที่สมควรได้

‘ส่งส่วยตอนช่วยคุโรโกะจะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ทักษะเลยไม่มีวิวัฒนาการสินะ’

หากให้เทียบกับสิ่งที่เมธัสได้มาในตอนนั้น การช่วยเหลือให้คาร์มแกร่งขึ้นถือเป็นเรื่องเล็กน้อย

“เจ้าหนู! เจ้ายังไม่สุกงอมพอให้ข้าเล่นด้วยหรอก ไว้เจ้าล้มได้ก่อนค่อยมาท้าทายข้าก็แล้วกัน นี่คือวิชาโจมตีแบบเอาจริงของข้าที่ทำให้ข้าต้องกลุ่มใจจนถึงทุกวันนี้ว่า ข้าฝึกมากไป” เมธัสมองกรรมการ “ข้าขอใช้พลังเต็มที่ และปิดม่านลานประลองไม่ให้พลังโจมตีใดๆ หลุดออกไปด้วย”

เพียงกรรมการผงกศีรษะ เมธัสก็ใช้กระบวนยุทธ์จอมคนอหังการต่อยออกไปตรงๆ ก่อเกิดคลื่นพลังปรารถนาขนาดใหญ่กลืนร่างของคาร์มหายไปจนหมดสิ้น แล้วไปกระทบม่านลานประลองที่ซึมซับพลังโจมตีครั้งนี้ ก่อนจะมีตัวเลขขึ้นมาว่า 200,000,000,000

เหล่าผู้ชมต่างอ้าปากค้างตามกัน ในขณะที่คาร์มตายแล้วไปโผล่ด้านนอกลานประลอง

บัดนี้เหล่าจอมยุทธ์ที่เหลือต่างเงิบกริบและไม่มีใครกล้าท้าทายเทนจิผู้กำลังถูกประกาศว่าเป็นผู้ชนะในศึกนี้

ในช่วงที่เทนจิประกาศท้าทาย เหล่าจอมยุทธ์ผู้รักศักดิ์ศรีล้วนพุ่งตรงมายังลานประลองแห่งนี้ เตรียมตัวลุยกันแบบเต็มพิกัด บ้างว่าจะรุม บ้างจะตัวต่อตัว ทว่าทันทีที่เห็นช่วงสุดท้ายของการประลองก็ต้องนิ่งค้าง เพราะไม่มีใครรู้ว่าเทนจิทำอะไรกับคาร์ม นอกจากหลังทำแล้วคาร์มกลับดูเหมือนแข็งแกร่งยิ่งขึ้น ทว่าสิ่งที่ทำให้ทุกคนเกือบลืมหายใจก็คือ พลังโจมตีสองแสนล้าน

นั่นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ นั่นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาเคยจินตนาการว่ามีอยู่

บนทวีปรานิสเทีย

หากทุ่มพลังทั้งหมดจนเหนื่อยเกือบตายยังพอยอมรับได้บ้าง แต่เทนจิกลับสามารถ
ดูต่อไปได้เหนียวอากาศจากไปอย่างสบาย นี่ไม่ใช่สิ่งที่น่าจดจำในชีวิตเลยจริงๆ

ความห่างชั้นนี้ทำให้ทั้งหมดรู้ว่า หากเทนจิไม่คิดเล่นด้วย อย่าหวังว่าจะลดพลัง
ชีวิตของเทนจิได้สักหนึ่งหน่วย

ไปว่านเซินที่นั่งชมมาตั้งแต่ต้นตะโกนก้อง “ด้วยความแกร่งกล้าเหนือผู้ใด จนไม่มี
ใครกล้าทัดเทียม ข้าไปว่านเซินขอแต่งตั้งเทนจิเป็นจ้าวยุทธ์คนที่เจ็ด ฉายา **หนึ่งอหังการ!!!**
เมื่อไม่มีใครเอ่ยค้าน จึงทำให้กำเนิดจ้าวยุทธ์คนใหม่ ณ วันนี้

ณ ห้องพิเศษห้องหนึ่งบนทวีปนาซเซีย

ไคที่ชมการประลองระหว่างเทนจิกับคารัมจากหน้าจอด้านข้างเห็นค่าพลังสองแสน-
ล้านก็ยิ้มเย็น ก่อนจะทิ้งดาบฝึกซ้อมลงด้านข้าง เบื้องหน้ามีข้อความบอกว่า พลังโจมตี
150,000,000,000

เพียงเปลี่ยนคานะเป็นดาบเจ้ายุทธภพ แล้วแกว่งใส่อากาศเบื้องหน้าเล่นๆ ก็มี
ตัวเลขขึ้นว่า 150,000,000,000 พอแกว่งอย่างจริงจัง ตัวเลขก็เปลี่ยนเป็น 300,000,000,000
ซึ่งเป็นพลังโจมตีสูงสุดของไคที่ผ่านการฝึกฝนมานานปี

ไคเหยียดยิ้มพลงกลับไปใช้ดาบไม้ฟันต่อ “เจ้าหนูในวันวาน ไกล่เขยิบเข้ามาถึง
ข้าแล้วสินะ ข้าจะรอคอยพวกเจ้าที่สุกงอมให้มาเคี้ยวเล่นเช่นเดียวกัน ฮ่าๆๆ”

5

กับดัก (ดักไคร)

เมื่อเจนเทิลแมนติดต่อนี้อีกครั้งก็เป็นเวลาที่พวกเมธัสจะเดินทางไปสู่ดินแดน
อสุรา ส่วนไปวานเซ็น ไปเหมยเซี่ยะ และลูกศิษย์สำนักพุกันสวรรค์ที่โดนจับกินอาหาร
เปิดใจแสดงความภักดีเรียบร้อยแล้วจะเดินทางไปอีกที่หนึ่งเพื่อรอเวลาลงมือ

เจนเทิลแมนพาเมธัสเดินทางหลบเลี่ยงเวรยามตามจุดต่างๆ จนถึงด้านในสุดอันเป็นที่ตั้งวังอสุราซึ่งถูกปิดทึบไว้ เจนเทิลแมนยั่วว่าในนั้นเป็นเขตแดนพิเศษที่ใช้ใบกลับเมือง
ไม่ได้ แล่มนด้านในยังมีเวรยามแน่นหนาเป็นอย่างยิ่ง แต่เจนเทิลแมนได้ขุดรูสร้างทางลับไว้
แล้ว จึงสามารถพาไปถึงหน้าห้องซังเหล้าเจ้าหญิงสัตว์อสุราได้อย่างง่ายดาย

การที่ลอบเข้ามาได้สะดวกสบายเช่นนี้คงเพื่อบอกว่า เจนเทิลแมนปรารถนาเรื่อง
เพียงใด แต่เมธัสกลับรู้สึกว่ามีพิรุณยิ่งนัก

เมื่อเข้าสู่ห้องซัง เมธัสก็พบเหล่าเจ้าหญิงสัตว์อสุรหน้าตาหมองคล้ำ เพียงอธิบาย
ว่าเป็นผู้มาช่วย พวกเธอก็กรูกันเข้ามาด้วยสายตายินดี และขอให้ช่วยเหลือญาติที่โดน
จับตัวไว้อีกที่หนึ่ง ซึ่งเมธัสยอมตกลงรับคำ และให้พวกเธอเป็นสัตว์อสุรติดตามเพื่อ
หลบหนีออกจากที่นี่โดยเร็วที่สุด

แอ๊ด!! จังหะนั่นเอง ประตูก็เปิดออก

เจนเทิลแมนพาเมธัสไปซ่อนตัวที่มุมหนึ่งพลางพูดผ่านช่องกลุ่ม “เดี๋ยวข้าจะแก้ม
หลบหนีเอง พวกมันต้องเชื่อว่าข้าหักหลังเพียงลำพังแน่นอน”

สิ้นวาทะ เจนเทิลแมนก็พุ่งออกไปหาผู้ซุกใยมืดที่ประตูเข้ามา แล้วลากออกไปต่อสู้อย่างดุเดือด
เกิดเสียงปะทะดังโครมคราม ส่วนพวกเจ้าหญิงสัตว์อสุรต่างเข้ามาล้อมเมธัส

คล้ายตั้งใจดบังให้ทั้งที่ตัวสั้นเทา

เมธัสอาศัยจังหวะนี้ให้พวกเธอทำพันธสัญญาสัตว์อสูรติดตามจนหมด ผ่านไปไม่ถึงสามนาทีก่อนที่เสียงต่อสู้ก็สิ้นสุดลง ซ่องกลุ่มแจ้งว่า พลังชีวิตของเจนเทิลแมนเหลือศูนย์ ทำเอาเขาต้องอึ้ง

‘โอ้!! ช่างลงทุนมากจริงๆ แบบนี้หวังกำไรจากพวกผมเท่าไรกันแน่เนี่ย’

“คุณเมธัสออกมาเถอะ” เสียงของบุรุษดังขึ้นที่หน้าทางเข้า

เมธัสเดินออกจากห้อง ก็พบคนกลุ่มหนึ่งที่สวมหน้ากากและผ้าคลุมสีดำลายไข่มงมสีขา

“คุณเมธัสมาเดินเล่นผิดที่ผิดทางหรือไม่” บุรุษที่ยืนเฝ้ากลางกลุ่มถามพลางใช้มือช่วยโบกพัดจนหกไปมา

“ผมคิดว่าอยู่ถูกที่ถูกละเวลาชะอีก”

“ข้าคือจอมชักใยทวีปรานิสเทีย”

“ต้องการติดต่อกับผมหรือ ถึงยังไม่ลงไม้ลงมือ”

“ข้าย่อมต้องการติดต่อกับการค้าหนึ่งที่เรียกว่า ขั้วโล่แมธส์ไปจากทวีปแอนิสเทีย”

“เฮ้อ...” เมธัสส่ายหน้า “นี่ผมติดกับดักพวกคุณสินะ”

“สมเป็นพ่อค้าความตาย แต่รู้ตัวสายไปเสียแล้ว หากคุณยอมออกไปง่ายๆ ทางเรา
จะปลดปล่อยญาติทุกคนของพวกเขาเจ้าหญิง”

“ผมจะรู้ได้ไงว่าพ่อ แม่ พี่น้องของพวกเขาเจ้าหญิงยังอยู่ดี ไม่ตรอมใจตายไปหมดแล้วล่ะ”

จอมชกไชยแห่งทวีปรานิสเทียพามาธัสไปยืนใกล้หน้าต่างของวังลอยฟ้า แล้วชี้ไปยัง
ค่ายแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากที่นั่นหลายกิโลเมตร ที่นั่นมีพวกผู้ชกไชยอยู่เต็มไปหมด จู๋ๆ ก็มี
เสาโลหะหลายร้อยต้นเลื่อนขึ้นมาจากพื้น แต่ละต้นมีลึ่ตอร์ถกมัดไว้ด้วยโซ่เหล็ก

พวกเจ้าหญิงสัตว์อสูรที่อยู่ในนิกต่างร้องว่า พวกนั้นล้วนเป็นญาติของพวกเธอ

เม็กซ์ถามว่าญาติของพวกเขาอยู่ครบหรือไม่ เพียงได้คำตอบว่าครบ เขาก็ฉวยโอกาสนี้ส่งจดหมายไปหาไปเหยยเชื้อและบอกพิภักจนหมด ทว่าการลงมือจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อพวกเขาซักโงลยลักษณะอักษรแล้ว เพราะในสัญญาระบุว่า หากฝั่งใดโกงจะต้องลบตัวละคร แต่เม็กซ์ยอมไม่ยอมลงชื่อเพียงคนเดียว เพราะคนที่อยู่นอกรายชื่อยอมบิดพลิ้วไปจับสัตว์อสรพวกนั้นได้ในตอนที่เม็กซ์สอจากทวิปรานิสเทียไปสามวัน

จอมชั้ยและพวกพ้องที่มีฝีมือต่างมาลงชื่อด้วยท่าที่เปี่ยมความมั่นใจว่าชนะขาด

หลังจากพวกมันเซ็นชื่อจนหมด เมธัสค่อยเซ็นชื่อตาม

ในเอกสารระบุว่า

1. พวกผู้ซักไยแห่งทวีปรานิสเทียจะต้องส่งสัตว์อสูรที่มีรายชื่อดังนี้ให้เมธัสภายใน 10 นาที

2. พวกผู้ซักไยแห่งทวีปรานิสเทียจะต้องไม่ทำแบบนี้กับสัตว์อสูรที่มีรายชื่อนี้อีกชั่วชีวิต

3. เมธัสจะต้องออกจากทวีปรานิสเทียไปตลอดกาล และห้ามกลับมาหรือทำธุรกรรมใดๆ ด้วยแน่นอนว่าพวกลูกค้าที่ติดหนี้ยังสามารถชำระหนี้ในส่วนนั้นต่อไปได้

4. สัญญาข้อ 1 และ 2 มีผลแค่ที่ทวีปรานิสเทียเท่านั้น

5. กลุ่มผู้ซักไยทั้งสามทวีปจะไม่หาเรื่องเมธัสและคนของเมธัสอีก ยกเว้นเมธัสหรือคนของเมธัสมาหาเรื่อง พวกเขาจะป้องกันตัวเองเท่านั้น

6. ผู้ใดไม่ทำตามสัญญานี้จะต้องลบตัวละครทันที

ทั้งหกข้อคล้ายรัดกุม แต่แอบมีช่องโหว่ที่ชัดเจนว่า ถ้าสัตว์อสูรที่มีรายชื่ออยู่ในสัญญานี้ไปอยู่ทวีปอื่นและไม่ได้เป็นสัตว์อสูรติดตามของเมธัส พวกผู้ซักไยของทวีปฟินสเรียและทวีปมาฟูเนียยังสามารถลงมือได้เหมือนเดิม ทว่าเมธัสไม่คิดจะแย่ง เพราะตอนนั้นพวกจอมซักไยได้ติดกับดักของตนเองแล้ว

หลังเซ็นสัญญาเสร็จ เมธัสก็ส่งสัญญานให้พวกไปเหมยเซียลงมือโดยพลัน

พวกไปเหมยเซียที่ถนัดวิชาตัวเบา่อมสามารถบุกทะลวงแนวตั้งรับที่ตอนนี้อย่ามใจได้อย่างเร็วไว โดยแต่ละคนรับหน้าที่พาสัตว์อสูรหนึ่งตนหนีไปทันที

พวกจอมซักไยที่ยืนอยู่ด้านข้างตั้งท่าพุ่งไปล่าพวกไปว่านเซ็น แต่ส่ายไปเสียแล้ว เพราะเหล่าร่างแยกมายาจริงของเมธัสได้พุ่งเข้าไปสกัดจุดพวกมันทั้งหมดเรียบร้อย

“ในสัญญาไม่มีข้อห้ามไม่ให้ผมทำร้ายพวกคุณ ไม่มีข้อห้ามไม่ให้ผมให้พวกพ้องลักพาตัวสัตว์อสูรตนใดหนีไป พวกคุณร่างสัญญาไม่รอบคอบเองนะ ฮ่าๆๆ” เมธัสเดินไปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าจอมซักไย “เป็นผมจะระบุไว้ว่า ห้ามเมธัสเล่นตลกตึกไม่ว่าจะด้วยวิธีใดหรือเล่นเทกลโกงใดเป็นอันขาด พวกคุณคงจะให้ผมต้องลบตัวละครเพราะกฎข้อสามใช่ไหม”

“ซี” พวกผู้ซักไยต่างมีแวตาไม่พอใจ

“หากผมไม่ถอนกิลด์ยุทธจักรและหน่วยมือปราบไซ่ตรวนออกจากทวีปรานิสเทีย ผมก็จะผิดสัญญาต้องลบตัวละครทันที นี่ต่างหากคือแผนร้ายที่แท้จริง ซึ่งผมตั้งใจตาม

จินตนาการของคุณคงผลอปล่อยให้พวกหนึ่งไร้พ่ายและบลาๆ อยู่ที่นี่ เลยโดนระบบลบตัวละครสินะ”

เมธัสปลดปล่อยเหล่าเจ้าหญิงสัตว์อสูรออกมา แล้วให้อิสระแก่พวกเธอเพื่อให้เดินไปป้อนอาหารเปิดใจในรูปแบบลูกอม

เพียงพวกผู้ซึกไยกินกันครบ เมธัสก็ถามระรัว จนได้รับรู้ว่าองค์กรผู้ซึกไยมีการแบ่งสถานะอย่างเข้มงวด

ผู้นำสูงสุดคือ จอมบงการที่คุมทั้งสามทวีป โดยมีพวกจ้าวสวรรค์ (เลื่อนชั้นจากขุนพลสวรรค์หรือจอมซึกไย) คอยรับใช้ จอมบงการคนปัจจุบันเป็นรุ่นที่สอง

ผู้นำชั้นรองลงมาคือ จอมซึกไย หนึ่งทวีปมีหนึ่งคน เป็นผู้นำประจำทวีปนั้น และมีสมาชิกประจำทวีปนั้นคอยรับใช้ ได้แก่ ขุนพลสวรรค์ (คนสนิทของจอมซึกไย เลื่อนชั้นจากขุนพลเงา) ขุนพลเงา (ตัวสำรองของขุนพลสวรรค์) และผู้ซึกไย (สมาชิกชั้นปลายแถวส่วนใหญ่ทำงานเป็นไส้ศึก)

เจนเทิลแมนคือ จอมซึกไยประจำทวีปรานิสเทีย พวกขุนพลอายุคือ สมาชิกระดับขุนพลสวรรค์

ขณะที่ได้รับความจริงมากมาย เมธัสก็ต้องหน้าซีด เพราะบัดนี้เขาชนะศึก แต่พ่ายแพ้สงครามเรียบร้อยแล้ว ถึงจะสามารถไล่ต้อนพวกนี้ให้ต้องลบตัวละครเพราะละเมิดสัญญา ทว่าพวกมันกลับไล่ต้อนเหล่าผู้เล่นในทวีปรานิสเทียให้จบสิ้นแล้ว

ณ บ้านส่วนตัวของเจนเทิลแมน

บริเวณสวนหย่อมที่ดูงดงาม กึ่งกลางมีบุรุษสองคนนั่งเล่นหมากล้อม คนหนึ่งคือคิระที่กำลังดูรายชื่อเพื่อน ส่วนอีกคนสวมชุดแบบผู้ซึกไย รัศมีกดดันที่แผ่ออกมานั้นทำเอาเหล่าปลาในบ่อด้านข้างต้องว่ายไปกระจุกอยู่มุมหนึ่งด้วยความเกรงกลัว

“จอมบงการ พวกนั้นแพ้แล้ว ฮ่าๆ” คิระหัวเราะพวกรุ่นพี่ที่ทยอยถูกลบตัวละคร เพราะดันคิดสัญญาห่วยๆ แล้วค่อยวางหมากล้อมสี่ตัวลงบนกระดานหมากที่ใกล้จะรู้ผลแพ้ชนะ

จอมบงการยื่นกล่องสีขาวใบหนึ่งให้คิระ “ในนี้มีภารกิจพัฒนาฝีมือแบบเร่งด่วน และรายชื่อสมาชิกทั้งหมดในองค์กรผู้ซึกไยแห่งทวีปรานิสเทีย”

คิระรับกล่องสีขาวมาวางลงข้างตัว ก่อนจะค้อมศีรษะ “ผมจะไม่ทำให้คุณผิดหวัง” “ข้าก็ไม่ได้หวังอะไรกับเจ้า” จอมบงการวางหมากที่บ่งบอกว่าเป็นฝ่ายชนะ

“ผมแพ้อีกแล้ว” คิวะส่ายหน้า ก่อนจะหยิบกล่อง ลูกชิ้นยื่น แล้วเดินจากไป ‘ผมเรียนรู้แล้วว่าการแก้มังแกไม่ได้ทำให้อะไรเสียหาย การปล่อยให้พวกรุ่นพี่แพ้ก็คือหมากตาหนึ่งที่ทำให้ผมเดินมาถึงเส้นชัย ไกอาเตรียมตัวโดนถอนรากถอนโคนได้เลย แต่ยัยเฟลันคงต้องเป็นทีรองทำร้ายแรก ฮ่าๆ’

จอมบงการมองคิวะที่จากไป ‘มันก็แค่เด็กน้อยที่แก้มังแก เพราะคิดว่าการแก้มังแกนั้นดี’

เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมบิดาถึงห้ามโจเมตี้แม็คส แถมยังบอกอีกว่า พ่อหนูเป็นคนนั้น คุยสนุกดี หากใช้ทุกแผนการจริง เม็คสย่อมไม่รอด เพราะผู้ซึกโยไม่ได้เล่นและทำร้ายแค่ในเกม แต่ตามไปส่งข่าวเรื่องเลวร้ายและข่าวลือต่างๆ เกี่ยวกับบุคคลนั้นในชีวิตจริงด้วย ขอเพียงเดินหมากตานั้น ก็จะทำให้เม็คสทำเรื่องต่างๆ ไม่ได้แล้ว

ยกตัวอย่างส่งผู้หญิงตั้งครบลงมาบนโลกและให้นักข่าว (สมาชิกองคอร์ดผู้ซึกโย) ช่วยประกาศว่า เธอคนนั้นโดนแม็คส (ลูกคนใหญ่คนโต) ร่วมอภิเษกแล้วทั้ง จากนั้นค่อยให้เธอกลับอวกาศซึ่งมีกัปตันยานเป็นสมาชิกองคอร์ดผู้ซึกโย แล้วให้อดีตหน่วยพิเศษที่เป็นสมาชิกองคอร์ดผู้ซึกโยช่วยพาไปหาหมอที่เป็นสมาชิกองคอร์ดผู้ซึกโยช่วยเปลี่ยนโฉมหน้า ส่วนอีกด้านหนึ่งก็ให้นักข่าวที่เป็นสมาชิกองคอร์ดผู้ซึกโยกระจายข่าวว่า เม็คสส่งคนไปฆ่าปิดปาก

ด้วยแผนการนี้ เม็คสคงวุ่นวายจนไม่ได้เข้าเล่นเกมไปหลายเดือน แต่บิดากลับไม่ให้ทำ ทั้งที่มีหลายคนที่ขวางทางโดนไปเยอะแล้วในหลายรูปแบบ บางคนถึงขั้นเป็นบ้า บางคนถึงขั้นฆ่าตัวตาย บางคนถึงขั้นเลิกเล่นเกม RWO ชั่วชีวิต แถมบิดายังย้ำว่า อย่ายุ่งกับสิบสามเทพท่องจักรวาล สีมารชอน และเทนจิ เพราะเป็นคนรู้จัก

เขาไม่รู้ว่บิดาไปพบคนประหลาดแบบนั้นที่ไหน เลยกลายเป็นว่าไม่อาจใช้แผนใส่ร้ายได้

จอมบงการมองหน้าจ้ออากาศต่างๆ ที่ฉายให้เห็นรายงานว่า

1. ภาคใต้ของทวีปรานิสเทียมีกองทัพสัตว์อสูรเผ่าอสูรบุกตีเมืองต่างๆ ตามแผนการ

2. เหล่าผู้ซึกโยที่แฝงตัวตามสำนักยูทซ์ได้ทำลายป้ายสำนักเรียบริ้อย ทำให้สำนักยูทซ์เป้าหมายเกือบ 99.95% ปิดตัวลงทันที ส่วนที่เหลืออยู่ประมาณ 0.05% ล้วนเป็นพวกตายยาก อย่างของไปว่นเซ็นที่ให้ลูกศิษย์แปลกๆ ไม่สามารถซื้อตัวได้คอยปกป้องลูกศิษย์คนนั้นทำตัวลึกลับและไม่สูงส่งกับใครมากนัก ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นหน่วยพิเศษ

พวกอดีตหน่วยพิเศษต่างๆ ก็บอกว่า อย่ายุ่งกับเจ้านี่เป็นอันขาด เพราะแลดูมันอันตรายกว่าคนที่เคยฆ่าคนมาเป็นหมื่นๆ

3. แผนการบุกของจอมซึกไยคนก่อนถูกคิเวเปลี่ยน จากที่ตั้งใจทำทีละทีศ คิเวกลับสั่งให้ลงมือพร้อมกันทุกทีศ

วินาทีนี้เอง เหล่าสัตว์อสูรสาวที่ติดหนี้จนโดนจับไปทำงานใช้หนี้เห็นสัญญาณหรือได้ยินคำสั่งจากผู้ซึกไยที่คอยตามประกบ ก็ลงมือสังหารเจ้านายตนเองทันที เจ้านายบางคนที่เป็นเจ้าเมืองโดนสัตว์อสูรสาวตนนั้นชิงปล้นก็โดยพลัน

สัตว์อสูรสาวเหล่านี้ล้วนเป็นไส้ศึกซึ่งถูกส่งไปเพื่อแผนการนี้ที่ดำเนินมานานแล้ว ดังนั้นนี่ไม่ใช่การพาสัตว์อสูรสาวไปกิน แล้วปล่อยให้ถูกจับไปใช้หนี้อย่างในชาวลือ แต่เป็นการพาไปกิน แล้วฝากสายลับไว้ในมือศัตรูต่างหาก

4. บัดนี้เมืองของผู้เล่นที่ไม่ใช่ขององค์กรผู้ซึกไยประมาณ 95% ตกเป็นของสัตว์อสูรเรียบร้อยแล้ว

5. ขณะที่จอมยุทธ์ต่างๆ สูญเสียระดับไปกับการแข่งขันยุทธปิก อีกทั้งสูญเสียเมืองและสำนัก ทรัพย์สินของพวกเขาย่อมต้องเริ่มลดลง

ถึงสถานการณ์ของพวกจอมยุทธ์ในรานิสเทียจะเข้าขั้นวิกฤต แต่ถ้าคุณไม่ดีพอ พวกนี้ก็จะเป็นหนึ่งเดียว และอาจอยู่เหนือการควบคุมเหมือนครั้งก่อน

จอมบงการไม่เข้าใจว่า ทำไมคิเวจึงทำเรื่องเสี่ยงเช่นนี้ ‘ไม่สิ! เด็กคนนั้นคงคิดว่าคนทุกคนอยู่ด้วยผลประโยชน์ เลยคิดว่าพวกมันไม่มีทางรวมตัวกันง่ายๆ และคงใช้ไส้ศึกทำให้พวกมันไม่รวมตัวกัน’

“ข้าคงมอบตำแหน่งให้คิเวเร็วเกินไปจริงๆ แต่ต่อให้รานิสเทียรอดมาได้ก็ยังมีโอกาสอีกหลายครั้งให้ข้าทำลายผ่านผู้ซึกไยคนอื่นๆ ต่อไป และข้าหวังว่าจอมซึกไยรุ่นที่สิบสามจะทำให้ข้าสนุกได้บ้าง อย่าเหมือนรุ่นที่สิบสอง (เจนเทิลแมน) ที่ทำดีทีเหลวก็แล้วกัน”

จอมบงการวางแผนจดหมายฉบับหนึ่งลงบนกระดานหมากล้อม แล้วออกจากบ้านของเจนเทิลแมนอย่างไม่ใส่ใจ ส่วนเจนเทิลแมนที่เพิ่งซึกกลับมา นั้น พอเห็นจดหมายนี้ก็ต้องนั่งเศร้า เพราะโดนลดขั้นให้ไปเป็นลูกน้องของคิเว

6

ราบิสเกียยุคใหม่

แม้บ้านเมืองจะวุ่นวายเพียงใด แต่เรื่องสำคัญที่สุดของเมธัสคือ การไปหามหาราชายักราชเพื่อส่งมอบดาบอสุราเคื่องเค้น ทว่าพอได้เจอหน้า ภารกิจการโคกกลับไม่สำเร็จ เลยซักถามทำให้ได้ข้อมูลว่า มหาราชายักราชตนปัจจุบันคือ น้องชายฝาแฝด ส่วนพี่ชายนั้นหลังจากแพ้นุชย์คนหนึ่งก็ออกเดินทางไปค้นหาพลังความโกรธที่แท้จริง

“พอรู้ไหมว่าไปที่ไหน” เมธัสหวังว่าจะได้คำตอบที่ฟังแล้วชื่นใจ

มหาราชายักราชอธิบาย “ในภพอสุรามีเส้นทางสู่มรรคาเทพอสุร”

“ไปภพอสุรายังไง” แคมีคำว่า เทพอสุร พวงท้าย เมธัสก็สนใจ เพราะนี่อาจเป็นเบาะแสสู่ดินแดนเทพอสุร

“แค่ข้าบังคับให้วังอสุรากลับสู่ภพอสุราก็ไปได้แล้ว” มหาราชายักราชยิ้มกว้าง

เมธัสต้องกุมขมับ เพราะการจะไปที่นั่นคงต้องหลังจากสะสางเรื่องที่ผู้ซุกใยมสร้างขึ้นเสียก่อน

“พวกเราต้องรีบกลับเมืองแรกเริ่ม” ไปเหม่ยเซี่ยะมีสีหน้าจริงจัง

“ใช่! ที่นั่นกำลังมีเรื่องสนุกเกิดขึ้นมากมาย ไม่สิ! มีเรื่องสนุกเกิดขึ้นทั้งแผ่นดินเลยต่างหาก เหล่านักข่าวจงทำงาน” ไป่ว่านเฉินฟ่งไปก่อนใคร

“ครับ/คะ!!!” พวกลูกศิษย์ของไป่ว่านเฉินที่ดวงตาเป็นประกายทะยานร่างตามไปติดๆ

“เอาไง!” ไปเหม่ยเซี่ยะมองมาด้วยสายตาเชื่อว่า เมธัสมีทางคลี่คลายสถานการณ์นี้แน่นอน

“ผมยังพอมีเวลาเหลืออยู่บ้างจึงสมควรกลับไปใช้เงินรักษาสถานการณ์”

“เดี๋ยวนี้ใช้เงินมือเติบขึ้นนะ”

“ผมก็ใช้เยอะแบบนี้แหละ”

เมธัสปลดปล่อยพวกนินจาจาวนรให้อยู่ที่นี้เพื่อคุ้มครองพวกมหาชาและเจ้าหญิง สัตว์อสูร ส่วนทีมหาราชยักษ์โดนจับโดยง่าย เพราะถูกลูกน้องชายต่างมารดาจับลูกสาวเป็นตัวประกัน แต่ครั้งนี้จะไม่เกิดเรื่องเช่นนั้นอีกแล้ว

ขณะนี้เมืองแรกเริ่มมีคนเฝ้าแน่นและวุ่นวายสุดคนนับรากับโลกกำลังจะแตกก็มีปาน ยิงตีที่ไม่มีใบไม้ใบเดียวอาคารบ้านเรือนเล่น ส่วนยุทธปิกหลงเหลือเพียงพวกสำนักแปลกๆ แข่งขันกันต่อไป

แก๊ตโลว์หรือจักรพรรดิอสูรได้ประกาศยกเลิกเดิมพันยุทธภพภาคกลางกับ 57 สำนักใหญ่ เพราะรับการกระทำของสำนักต่างๆ ที่กัมคิระให้ผู้ซัดไยมิได้

ทางด้าน 57 สำนักใหญ่ที่เหลือเพียงสำนักเดียวที่รอดจากเหตุการณ์นี้ นั่นคือสำนัก พุกกันสวรรค์ ส่วนที่เหลือทำตัวแบบจอมยุทธ์มากไมตรี เลยโดนความมากไมตรีโจมตีจากด้านหลังกันเป็นว่าเล่น

ที่ชวนให้ปวดหัวคือ ผู้เล่นเกมหนึ่งที่มีพลังลมปราณขึ้นก่อเกิดจักรวาล ซึ่งซ่อนตัวมาเนิ่นนานเพื่อล่อสมพวกพ้องที่เห็นด้วยกับตนเอง (พวกนี้ลึกลับขนาดองค์กรผู้ซัดไยยังไม่มีข้อมูลเลยทีเดียว) และเรียกขานพวกตนว่า *กลุ่มราชันจักรวาล* เก่นนำพวกนี้เป็นผู้สำเร็จพลังลมปราณขึ้นก่อเกิดจักรวาลเกือบสองร้อยคน และมีสมาชิกเกือบห้าหมื่นคน

จำนวนคนแค่นั้น 57 สำนักใหญ่คงการบได้สบายๆ หรือแค่กลุ่มแปดสมาพันธ์จอมยุทธ์ก็คงบดขยี้ได้หลายสิบรอบ แต่ปัญหาคือ ต้องเป็นตอนที่ยังไม่สูญเสียทักษะลมปราณขั้นสูง

กลุ่มราชันจักรวาลจึงฉวยโอกาสนี้ออกมาอวดเบ่ง ช่มชู้ 57 สำนักใหญ่และกลุ่มแปดสมาพันธ์จอมยุทธ์มาเป็นลูกน้อง แน่หนอว่าศักดิ์ศรีจอมยุทธ์ย่อมสำคัญกว่าสิ่งใด พวกหูโง่เลยโดนฆ่าเป็นว่าเล่น ยิงตีที่แก๊ตโลว์มากน้ำใจนำพาพวกพ้องเข้ากำจัดกลุ่มราชันจักรวาล แต่ก็ทำให้เกิดคิระดับสงครามยุทธภพ เพราะผู้เล่นที่สำเร็จพลังขึ้นก่อเกิดจักรวาลล้วนมีฝีมือสมกับความทะเยอทะยาน

ท่ามกลางความวุ่นวาย เมธัสมีฝีมือพอกวาดล้าง ทว่าหากต้องการสยบโดยเร็ว ต้องมีผู้ใช้แค่กำลังบุคคล แต่ต้องเป็นองค์กรขนาดใหญ่ แน่หนอว่าเขามิถึงสององค์กรให้

ใช้สอย

องค์กรแรกคือ กิลด์ยุทธจักรที่นำโดยโคตรแมน (หนึ่งไร่พ่าย) ออร์บมันด์ (ราชันย์โจร) อัลเบิร์ต (จักรพรรดิมหาสมุทร) และสองเต่าแดนใต้

องค์กรสองคือ หน่วยมือปราบไซ้ตรวนที่นำโดยกระบี่เทพทองสามภพ กระบี่หมื่นเงา และเบญจมาศ

ด้วยจำนวนที่มากกว่า 10 เท่า พวกเขาจึงสยบกลุ่มราชันจักรวาลได้ในท้ายที่สุด ทำให้สงครามยุทธภพครั้งใหม่ที่เกิดโดยน้ำมือคนกลุ่มนี้จบลงในเวลาอันสั้น แต่ความเสียหายนั้นมีมากมาย เพราะมีผู้เล่นที่สูญเสียทักษะตายเป็นว่าเล่นในช่วงเวลานั้น แถมพวกผู้ซุกใญ่ยังสั่งกองกำลังบุกโจมตีเมืองผู้เล่นที่ไม่ยอมสวามิภักดิ์ กองทัพสัตว์อสูรก็รุกรานแผ่นดินของผู้เล่นที่เหลือ จนทำได้เพียงปกป้องตนเองเท่านั้น

มีเพียงภาคเหนือหรือดินแดนของแปดประเทศมหาอำนาจที่สามารถต้านทานและชิงพื้นที่คืนโดยการนำของเรนิชและคาร์ม

เมธัสที่อยู่เมืองแรกเริ่มสนใจสิ่งหนึ่ง นั่นคือเครื่องหมายคำถามในหน้าต่างคุณสมบัติของเจ้าสำนักบางคนที่สูญเสียวิชายุทธ์ นี่สมควรเป็นเหล่าผู้มีสิทธิ์บรรลุลมปราณขั้นสุดชั่วชีวิตหรือไม่

สรุปว่าการไปสู่ขั้นสุดชั่วคือ การฝึกฝนทักษะวิชาต่างๆ แล้วลบทิ้งทั้งหมดหรือ? เมธัสคิดอย่างขบขัน ซักคล้ายเกมโบราณที่ให้ออกจากสำนักเพื่อฝึกฝนวิชาลับ หรือนิยายหลายเรื่องที่พอฝึกจนถึงขั้นสูงสุดก็ต้องออกจากสำนัก แล้วค่อยบรรลุพลังไปอีกชั้นจิ้งเสะ

เพียงขบคิดแผนการหนึ่งสำเร็จ เมธัสก็ใช้โฉมหน้าเพนจิกอีกครั้ง

เมธัสในโฉมหน้าเพนจิกเดินสายอาดๆ กลางถนนในเมืองแรกเริ่มที่แสนวุ่นวาย
เหล่าผู้เล่นต่างมิกล่าเข้ามาทำหาย แคมป์ยังเปิดทางเดินให้ด้วยท่าที่เกรงกลัวแบบสุดขีดคล้ายเห็นยมทูตก็ไม่ปาน แต่มันก็ช่วยให้เขาสามารถเดินไปจนถึงเหล่าสุรที่พวกอดีตเจ้าสำนักและรองเจ้าสำนักกำลังประชุมกันอย่างสะดวกสบาย ส่วนพวกโคตรแมนล้วนกระจายกำลังไปช่วยเหลือเหล่าเจ้าเมืองที่กำลังโดนบุกโจมตีโดยกองทัพสัตว์อสูรและพวกผู้ซุกใญ่

“อ่า! หนึ่งองหังการมาที่นี้ทำไมหรือ” ไปว่านเซินหักด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“เจ้าหนูเมธัสบอกว่าบ่เงินบ่ทองกำลังมีปัญหาจึงให้ว่านข้าให้มาในวันนี้”

“หรือว่าหนึ่งองหังการจะถ่ายทอดวิชาแปลกๆ ให้!” ไปว่านเซินตะโกนประโยคเดียวทำเอาพวกอดีตเจ้าสำนักต่างๆ เงี้ยวหูฟัง

“ใช่! แต่คงไม่ใช่ทุกคนหรอกนะที่จะบรรลุได้แบบเจ้าหนูคาร์ม เพราะคนที่อ่อนหัด ย่อมพัฒนาไม่ได้” เมธัสเดินไปนั่งเก้าอี้ “ทว่าข้าไม่ชอบช่วยเหลือพวกหน้าตัวเมียว ดังนั้น ใครจะรับการถ่ายทอดวิชาจากข้าต้องดื่มน้ำชาที่ใส่ยาเปิดใจและตอบคำถามด้วย บอกก่อนนะว่าข้าจับได้ว่าพวกเจ้าติดพิษหรือไม่ หากเล่นตุ๊กตัก ข้าคงฆ่าพวกเจ้าทันที อ้อ! ก่อนดื่ม น้ำชา ต้องเซ็นสัญญาว่าถ้าคิดคดโกงจะลงทัณฑ์ด้วยนะ ฮ่าๆๆ”

ท่ามกลางเหล่าจอมยุทธ์ที่มีสีหน้าหนักอึ้ง มีผู้กล้าหาญออกมาตามเมธัสคาดเบ้เย้ยหยันลงเดินเข้ามาอย่างพระนางองอาจ ยกนิ้วหัวแม่มือซ้ายชี้หน้าอกตนเอง “ข้าเชื่อว่าข้าจะต้องบรรลุแบบคาร์ม”

เมธัสเห็นเครื่องหมาย ??? จากเทียนหลง จึงวางหนังสือสัญญาลงบนโต๊ะ “เจ้ามีคุณสมบัติ เซ็นสัญญาแล้วดื่มน้ำชาซะ อ้อ! ข้าลืมบอกไปว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะต้องเข้าสำนักใหม่ด้วย เพราะเมธัสมันต้องการถือโอกาสรวบหัวรวบหางสำนักต่างๆ เป็นหนึ่งเดียว ดังนั้นจงเข้าสำนักพุทกันสวรรค์ซะให้หมด”

“ไม่เอา!” อดีตเจ้าสำนักต่างๆ ล้วนไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“ไม่เอาอีกไป!” เมธัสสะบัดมือไล่ “ข้าไม่ได้มาง้อ ข้าแค่มาช่วยเหลือตามคำขอของเจ้าหนูเมธัส”

เทียนหลงที่กำลังเซ็นสัญญาหยุดชะงัก เดินถอยหลังกลับไปหาหวูโจว “ท่านอาจารย์”

หวูโจวที่มีแววตาเด็ดเดี่ยวเดินไปเซ็นสัญญา ดื่มน้ำชาหมดถ้วยในอีกถ้วยเดียว แล้วหันไปกล่าวอย่างหนักแน่น “ตอนนี้บ้านเมืองมีภัย ชินพวกเรายังชักช้า ทุกเมืองที่ยังเหลือรอดจะต้องวอดวาย ข้ายอมถูกผู้คนดูถูกว่าโลภวิชา แต่ข้าไม่ขอเป็นคนที่เห็นแก่ตัว พวกพี่จะต้องจบสิ้น”

“ใช่! เพื่อมิตรสหาย ต่อให้ต้องเสียศักดิ์ศรีก็ต้องยอม” ลีจั้นเดินเข้าไปเซ็นสัญญาอย่างกล้าหาญ แล้วดื่มน้ำชาเร็วไว “และอย่าลืมนะว่า ความสงบสุขของทวีปรานิสขึ้นอยู่กับมือพวกเรา อย่าให้พวกผู้ชักใยมองว่าพวกเราเป็นแค่จอมยุทธ์ที่กำเริบแห่งรานิสเสีย”

ในเวลานั้น ยูเมะ หัตถ์อาวุธ ฟีรอส อินทรชิต จัสติน ฟางอึ้ง โอกรี กราวิน เครเซียว เจ้าสำนักและรองเจ้านักของกลุ่ม 57 สำนักใหญ่ที่เสียสำนักได้เดินต่อแถวเพื่อเซ็นชื่อและดื่มน้ำชา ตามด้วยพวกเจ้านักน้อยใหญ่ของทั้งฝ่ายธรรมะและธรรมะที่เริ่มระดมพวกพ้องมาที่นี่ โดยมีคำพูดในมน้าวคนทั้งหมดที่ใกล้เคียงกันว่า

เพื่อรานิสที่ยังคงรักเรากียิ่ง

เมธัสรู้สีกินดี หากคนเหล่านี้ไม่รักทวิปรานิสเทีย ย่อมไม่ยอมก้มหัวให้เทนจิ นี่จึงเป็นการบอกว่าผู้เล่นเหล่านี้ล้วนเล่นเกม RWO เพราะรักสังคมและโลกในเกม RWO อย่างแท้จริง

กลุ่มจอมยุทธ์จาก 57 สำนักใหญ่ที่บรรลุพลังลมปราณขั้นสุดชั่วแล้วยอมมีฝีมือ
ก้าวกระโดด ส่วนไปว่านเฉินที่โดนเทนจิบอกว่าตนเองไร้คุณสมบัติก็ไปนั่งซึม ผ่านไปสักพักค่อยสังเกตคนรอบด้าน จนเดาออกมาว่าตนเองขาดคุณสมบัติใดเลยคิดยุบสำนัก ทำเอาพวกพ้องรอบข้างต้องบิบบอกห้ามโดยเด็ดขาด

บัดนี้ที่นั่นคือสถานที่รวมใจของจอมยุทธ์ชั้นแนวหน้าแห่งรานิสเทียอย่างแท้จริง ทว่าพลังขั้นสุดชั่วมิได้ใช้ได้โดยง่าย ยังต้องฝึกฝนกันอีกยกใหญ่ เพราะบางรายแค่ลองรวมพลัง แล้วต่อยขึ้นท้องฟ้าเล่นๆ ร่างกายกลับระเบิดเป็นชิ้น บ่งบอกว่าหากไม่ฝึกควบคุมพลังสุดชั่วจะกลายเป็นวิชาฆ่าตัวตายเล่นเท่านั้น

ถึงจะผ่านพ้นวิกฤตฝีมือตก ทว่าวิกฤตที่ยังมีถูกแก้ไข ยังดีที่เรนิจและเซราสเดินทางมาหาไปว่านเฉินและหวู่โหลว์ เพื่อบอกแผนการพัฒนาทวิปรานิสเทียซึ่งถูกเรียกว่าจุดเริ่มต้นทวิปรานิสเทียที่แท้จริง

บัดนี้แปดประเทศมหาอำนาจได้แบ่งพื้นที่ทางตอนเหนือของตนเองเป็นเขตๆ เพื่อให้ผู้สนใจไปปกครองแทน ส่วนพวกตนจะลงไปชนกับพวกศัตรูโดยตรงและยึดพื้นที่นั้นเอง นี่คงเป็นคล้ายเรื่องบ้า เพราะผู้มีเมืองอยู่แล้ว ทำไมต้องไปทำเรื่องโง่เช่นนั้น เรนิจจึงบอกว่า

“ตอนนี้คือโอกาสอันดีที่จะให้ทุกคนเห็นจุดประสงค์ที่แท้จริงของแปดประเทศมหาอำนาจ พวกเรามีได้บ้างอำนาจ พวกเราเพียงเข้ามาที่นี่เพื่อหาความสุข แต่กลับต้องเข้าร่วมสงครามเพื่อปกป้องอาณาเขตของพวกพ้องเป็นประจำ หากพวกเราบ้างอำนาจอย่างแท้จริง คงระดมคนทั้งหมดยึดครองทวิปไต่ทวิปหนึ่งแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนานแล้ว พวกเราแค่ตั้งใจสร้างที่อยู่ให้พวกพ้องเท่านั้น เลยไม่สั่งให้พวกเขาย้ายไปที่ใดที่หนึ่งเต็มที่”

นั่นย่อมเป็นความจริงทุกประการ เพราะสมาชิกของแปดประเทศมหาอำนาจ หากทุ่มกำลังไปที่ทวิปไต่ทวิปหนึ่งจริงๆ ย่อมยึดครองทั้งทวิปได้แน่นอน

เมื่อเรนิจยอมเปิดใจช่วยแบบนี้ เมธัสในคราบเทนจิก็น่าจำเป็นต้องอยู่ที่นั่นอีกต่อไป ดังนั้นพอเรนิจของเขาและชักชวนให้ร่วมมือกัน ทำให้คนทั้งหมดล้วนหันมามองด้วยสายตาสงสัย เมธัสจึงหันไปตอบด้วยน้ำเสียงเฉยชา

“ข้ารักการต่อสู้และใช้ชีวิตอย่างสันโดษ”

“ผู้รักสันโดษคงไม่โผล่มาช่วยเหลือเฉพาะหน้าเช่นนี้” เรนี่ชมียายดาวิเคราะห์

“กระเป๋าสเงินข้าคือเมธัส หากมันกระเป๋าสขาด ข้าก็ลำบาก”

“หากสนใจเรื่องเงิน” เซราสยิ้มเปี่ยมไมตรี “ผมให้ค่าจ้างคุณหนึ่งล้านคอสต่อหนึ่งวันโลกจริง นี่สมควรเพียงพอ หากช่วงไหนมีงานหนักๆ ก็พร้อมเพิ่มเลขศูนย์ให้อีกหนึ่งหลักด้วยนะ”

ผู้คนรอบด้านต่างตะลึงงัน โดยเฉพาะพวกที่เล่นเกมเพราะอยากได้เงินล้วนตาโตเท่าไข่ห่าน

“ฮ่าๆ ในโลกนี้เงินคือพระเจ้า แต่ข้าจะรับเงินจากผู้ชนะเท่านั้น” เมธัสสะบัดมือชี้หน้าเซราส “เจ้าไม่ใช่ผู้ชนะ เจ้าเป็นแค่ผู้แพ้จนไม่สามารถเข้าสู่ทวีปที่สอง ข้าไม่รับเงินจากผู้พ่ายแพ้”

“อีก!” เซราสถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนจะล้มลงไปกับงั่งลงบนเก้าอี้ โดยมีสองเลขาสาวและโนโซมิช่วยดูแล

“และจงจำไว้ว่า สาเหตุสุดท้ายที่ข้ายอมช่วยพวกเจ้าล้วนเป็นเพราะ...” เมธัสฉีกยิ้มพร้อมกวาดตามองรอบด้าน “ข้าอยากได้คู่มือที่สมน้ำสมเนื้อ ยามใดพวกเจ้าสูงมียามนั้นข้าจะมายืนแน่นอน ฮ่าๆๆ”

เหล่าจอมยุทธ์แห่งรานิสเหินต่างขมวดคิ้วให้ความมโหฬารของเทนจิ ทว่าในใจก็ยอมรับว่า คนแบบนี้แหละคือจอมยุทธ์แท้จริงของรานิสเทียบ สมกับฉายา *หนึ่งอหังการ* ผู้ไม่มีใครหาญกล้าเทียบเท่าจริงๆ

เมธัสเตรียมจากไป เพราะรู้สึกได้ว่าแถวเข็นซื้อไม้แต่ยาวขึ้นเรื่อยๆ แถวบางคนถึงขั้นยอมยุบสำนักเพื่อมาบรรลุล้างลมปราณขั้นสุดขีด แต่ดันไม่มีเครื่องหมายคำถาม ทำให้หน้าซีดไปหลายรายแล้ว

ตูบ! พวกมิโคโตะเข้ามาขวางทางด้วยสีหน้าจริงจัง

“พวกเจ้ากล้าขวางทางเดินข้าหรือ” เมธัสสงสัยว่าพวกนี้จะมาหาเรื่องหรืออย่างไร

“โปรดช่วยมอบพลังให้พวกผมด้วยเถอะ” จิไรยะโค้งให้ “พวกผมมีสิ่งที่ต้องการจะไปทำ”

เมธัสมองพวกจิไรยะพักหนึ่งค่อยถาม “ถ้าเรื่องนั้นสนุก ข้าจะช่วย”

“พวกผมต้องสู้กับพี่เมธัส” จิไรยะตอบอย่างหนักแน่น “พวกเราไม่อยากจะให้พี่เมธัสผิดหวัง”

“ฝีมือมันตอนนั้นสามในสี่ของข้าแล้ว พวกเจ้าฝึกไปก็ไม่วันหรอก” เมธัสจใจพูดเสียงดังให้คนรอบด้านได้ยิน จะได้ไม่กล้าหือกับเขาในโฉมหน้านั้น

“หา!!!” ผู้คนรอบข้างต่างส่งเสียงร้อง

“แบบนี้พวกเราทำให้พี่เมธัสผิดหวังแน่นอน” จิไรยะคอตก พวกนายก็เผยสีหน้ากังวล

เมธัสอดใจอ่อนให้หนุ่มสาวกลุ่มนี้ไม่ได้จริงๆ จึงยิ้มซ้ำ “อันที่จริงข้ามีสมควรเล่าเรื่องส่วนตัว แต่ถ้าได้เห็นเจ้าหนูเมธัสหน้าแตกบ้างก็ดี เจ้านั้นแค่ต้องการให้จิไรยะกับมิโคโตะสำเร็จลมปรารถนาก่อนเกิดจักรวาล เลยพูดเล่นๆ แบบนั้น ส่วนที่เหลือหากสำเร็จขั้นเทพ มันก็ดีใจแล้ว”

“แค่นี้เองเหรอ” จิไรยะมีสีหน้ายินดี “แบบนี้เดียวพวกเรารีบไปทำภารกิจเลื่อนชั้นลมปรารถนากันเลย”

“กลัวๆ แบบนี้ จัดไป” นายูกียิ้มกว้างเช่นเดียวกับพวกโซ

ตึกๆ! พวกจิไรยะวิ่งจากไปทันควัน ทำเอาเมธัสอดข้าไม่ได้กับความร่าเริงของพวกเขา

พอพวกหวิโจ้วได้ยินว่า พวกจอมยุทธ์หน้าใหม่คิดจะไปสำเร็จลมปรารถนาก่อนเกิดจักรวาลกันง่ายๆ ก็ต้องสายหน้าให้พวกมองโลกแง่บวก โดยหาว่าไม่รู้ อีกไม่กี่ชั่วโมงจะบังเกิดจอมยุทธ์ชั้นก่อก่อเกิดจักรวาลให้พวกหวิโจ้วต้องอึ้ง